

SPRÁVCOVSTVÍ

LIVING WORD MISSIONS

SPIS TREŠCI

I. SPRÁVNÁ PERSPEKTIVA

II. BŮH CHCE, ABY JEHO SLUŽEBNÍCI MĚLI ÚSPĚCH - 5. Mojž. 28

III. NEBEZPEČÍ SPOJENÉ S ÚSPĚCHEM

IV. KLÍČ K BIBLICKÉMU ÚSPĚCHU

V. PRAKTICKÉ ZÁSADY TÝKAJÍCÍ SE DÁVÁNÍ A SBÍRÁNÍ

UVEDENÍ DO SLUŽBY

I. TŘI TYPY DARŮ

II. DARY SLUŽEB

III. APOŠTOL

IV. PROROK

V. EVANGELISTA

VI. PASTÝŘ

VII. UČITEL

VIII. POMOCNÁ SLUŽBA

IX. SHRUTÍ.

ÚPLNÁ SLUŽBA

I. ÚVOD: Definice úplné služby

II. Povolání od Boha

III. PRAKTICKÉ OBLASTI SLUŽBY.

IV. POKUŠENÍ

V. KONFLIKTY.

UČEDNICTVÍ

I. VÝZNAM NOVÉHO ZÁKONA VE SROVNÁNÍ KE STARÉMU ZÁKONU.

II. EVANGELIUM MATOUŠE

III. EVANGLIUM MARKA, NAPSANÉ V LETECH 67 - 70 n.l.

IV. EVANGELIUM LUKÁŠE, NAPSANÉ V 62 ROCE n. l.

V. EVANGELIUM JANA, NAPSANÉ V LETECH 80 - 90 n. l.

VI. ÚVEDENÍ DO UČEDNICTVÍ.

VII. CÍL UČEDNICTVÍ: ROZŠIŘOVÁNÍ BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ.

VII. O ČEM JEŽÍŠ VYUČOVAL NA TÉMA UČEDNICTVÍ.

IX. JAKÝM ZPŮSOBEM JEŽÍŠ MILOVAL A CHODIL - O ČEM MLUVIL.

BOŽÍ CHARAKTER

I. PRAMENY ZJEVENÍ.

II. CHARAKTEROVÉ VLASTNOSTI BOHA (netýká se morálních vlastností).

III. VLASTNOSTI BOHA (týkající se strany morální).

VI. DEFINICE BOHA.

V. BOŽÍ CHARAKTER JE ZJEVEN V JEHO JMÉNECH.

VI. SEDM VÝKUPNÝCH JMEN BOHA.

VII. JINÁ JMÉNA.

KREVNÍ SMLOUVA

I. CO TO JE KREVNÍ SMLOUVA?

II. PŘÍČINY UZAVÍRÁNÍ KREVNÍ SMLOUVY.

III. ZPŮSOBY UZAVÍRÁNÍ KREVNÍCH SMLUV.

IV. KROKY K UZAVÍRÁNÍ KREVNÍ SMLOUVY.

V. NAŠE KREVNÍ SMLOUVA S BOHEM.

IV. BIBLE SE SKLÁDÁ ZE DVOU ZÁKONŮ (SMLUV): STARÉHO A NOVÉHO.

VII. ČLOVĚK POTŘEBUJE SPASITELE.

VIII. DÍKY JEŽÍŠOVI MÁME LEPŠÍ SMLOUVU.

IX. NOVÁ SMLOUVA JE ROVNĚŽ KREVNÍ SMLOUVOU.

ZÁKLADY VÍRY

I. CO JE VÍRA? ODKUD POCHÁZÍ?

II. JAK VZRŮSTAT VE VÍŘE (2. TES. 1,3).

EVANGELIZACE

I. DEFINICE EVANGELIZACE (Luk. 19,10).

II. NÁSTROJE K EVANGELIZOVÁNÍ.

III. TECHNIKA SVĚDČENÍ JINÝM

BIBLICKÉ DOKTRÍNY

I. CO TO JE DOKTRÍNA?

II. Proč je vyučování o doktríně důležité?

III. PÍSMO SVATÉ.

IV. JEŽÍŠ KRISTUS: JEHO POVAHA.

V. JEŽÍŠOVY ÚŘADY - JEDINÉHO POMAZANÉHO (Izaj. 6,1; 11,1-3).

VI. SOUČASNÁ SLUŽBA JEŽÍŠE KRISTA

VII. BUDOUCÍ SLUŽBA JEŽÍŠE.

VIII. SPASENÍ.

IX. POSVĚCENÍ.

X. CÍRKEV.

XI. JAKÁ BY MĚLA BÝT TVOJE ODPOVĚĎ?

MODLITBA

I. PROČ JE MODLITBA DŮLEŽITÁ?

II. ČÍM MODLITBA NENÍ (Mat. 6,5-8).

III. ČÍM JE MODLITBA?

IV. CO ŘEKL JEŽÍŠ NA TÉMA MODLITBA.

V. CO ŘEKL PAVEL O MODLITBĚ.

VI. CO ŘEKLI JINÍ O MODLITBĚ.

VII. MODLITBY V NOVÉM ZÁKONĚ.

SPRAVEDLNOST

I. DŮVOD, PRO KTERÝ UPADLA CÍRKEV.

II. OBNOVENÍ SPRAVEDLNOSTI.

III. DVA DRUHY SPRAVEDLNOSTI (Fil. 3,9).

IV. CHOZENÍ VE SPRAVEDLNOSTI, KTEROU JSME PŘIJALI.

V. OVOCE SPRAVEDLNOSTI.

VI. JAKÝM ZPŮSOBEM NÁS BŮH UČINIL SPRAVEDLIVÝMI.

I. SPRÁVNÁ PERSPEKTIVA

A. Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. (Žalm 24,1)

B. Jsme správci odpovědnými za spravování toho, co náleží Bohu.

C. Ježíš mluvil hodně na téma správcovství.

1. Podobenství o hřivnách (Mat. 25,14-30)

a/ Bůh dává různé dary a odpovědnost.

b/ Bůh od tebe očekává, že budeš v plnosti využívat schopnosti a možnosti, které vlastníš.

c/ Dobrý správce dostává za odměnu ještě větší odpovědnost, avšak špatnému správci (služebníkov) Bůh vezme vše, co mu svěřil.

d/ Můžeš si vybrat: využít to, co jsi obdržel od Boha, anebo to ztratit.

2. Dobrý a špatný služebník (Luk. 12,35-40)

a/ Správce nemůže dělat to, co chce; bude se muset zodpovídat z toho, co udělal s tím, co obdržel

b/ Čas se krátí; Pán se může vrátit každou chvíli.

3. Podobenství o nepoctivém správci (Luk. 16,1-13)

a/ Měli bychom být podobně horliví a zaangażování v Božích věcech, jak hříšníci ve věcech, které jim nabízí svět.

b/ Používání materiálních věcí k získávání lidí pro Krista (verš 9)

c/ Kdo je věrný v nejmenší věci, bude mít důvěru lidí i ve větších věcech.

d/ Nemůžeme sloužit dvěma pánům.

II. BŮH CHCE, ABY JEHO SLUŽEBNÍCI MĚLI ÚSPĚCH - 5. Mojž. 28

A. Příklady ze Starého zákona

1. Abraham (1. Mojž. 13,2; 24,35)

2. Izák a Jákob (1. Mojž. 26,12; 30,43)

3. Šalomoun (1. Král. 3,13)

4. Jób (Jób 42,12)

B. Příklady z Nového zákona

1. Mar. 10,29-30; Luk. 6,38; Fil. 4,19; 3. Jan 2

2. Pavel od nikoho nežádal stříbro ani zlato; pracoval vlastními rukama (dělala stany) a vydělával pro sebe i své společníky (Sk. 20,32-35; Fil. 4,18-19)

3. Ježíš

a/ Ježíš měl svého pokladníka

b/ Staral se o skupinu, kterou tvořilo minimálně 12 osob

c/ Jeho šat byl beze švů (byl utkaný vcelku z jednoho materiálu); byl to velmi drahý oděv.

III. NEBEZPEČÍ SPOJENÉ S ÚSPĚCHEM

A. Touha po bohatství pro samo bohatství strhuje lidi do zkázy a různého zla (1.Tym. 6,9-10)

B. Nebezpečí střádání majetku (Kaz. 5,13; Luk. 12,15-21; Jak. 5,1-3)

C. Měření tvé hodnoty na základě velikosti vlastního majetku je falešný životní standard (Jób 36,19;

Přísl. 11,4; 13,7; 1. Tim. 6,17)

D. Bohatství může vést k pýše, a způsobit, že někteří zapomínají o Hospodinu - čeká je zkáza (5.Mojž. 8,11-19)

E. Bohatý muž, který miloval své bohatství více než Boha - místo aby on vládl nad penězi, tak ho ovládly ony (Mar. 10,17-22).

F. Peníze samy o sobě nejsou problémem, ale náš postoj k nim. Opravdovou zkouškou toho, jestli máš správný postoj k penězům je připravenom dávat a ochota se s nimi rozdělit (1. Tim. 6,6-19).

G. Závěr: nemáš-li vůči Bohu správný postoj, tvé bohatství může být pro tebe nebezpečné.

H. Pokyny, jak porazit nebezpečí spojené s bohatstvím.

1. Začni se spoléhat na nebeské věci a ne na pozemské (Kol. 3,1-2).

2. Nehledej bohatství, ale požehnání. Ať se stane dávání peněz tvým hlavním cílem v získávání bohatství.

3. Jako správci nevlastníme to, co nám Bůh svěřil. Buď kanálem, místo skladištěm

IV. KLÍČ K BIBLICKÉMU ÚSPĚCHU

A. Desátek - je to desátá část tvých příjmů, kterou bys měl podporovat růst církve (Mal. 3,10).

1. Příkazy zákona: "Všechny desátky země z obilí země a z ovoce stromů budou Hospodinovy; jsou svaté Hospodinu." (3. Mojž. 27,30).

2. Desátek odevzdaný před nastoupením zákona

a/ Abraham dal desátek Malkisedekovi ze všeho, co vlastnil (1.Mojž. 14,18-24).

b/ Jákob slíbil dávat desátek ze všeho, co vlastnil (1.Mojž. 28,10-22).

3. Cíl odevzdávání desátků:

a/ Učí nás stavět Boha na první místo v našem životě (5.Mojž. 14,22-23).

b/ Pomáhá nám vyhnout se tomu, aby nás materiální věci kontrolovaly; střeží nás před tím, abychom se stali otroky peněz.

c/ Podporuje službu a funkčnost církve (4.Mojž. 18,21).

d/ Dává semeno, které Bůh rozmnoží, aby naplnil naše potřeby (Luk. 6,38; 2.Kor. 9,10).

e/ Rozvíjí nás jako správce a učí být věrnými v pečování o Boží vlastnictví.

4. Desátek v Novém zákoně.

a/ Proč se v Novém zákoně mluví tak málo na téma desátků? Poněvadž desátek byl akceptován všemi; nebylo to kontroverzní téma.

b/ Ježíš učil, abychom nezanedbávali dávat desátky (Mat. 23,23).

c/ Ježíš jako nejvyšší kněz podle řádu Melchisedechova přijímá naše desátky, i když se nám zdá, že je dáváme lidem (Žid. 7,8).

5. Desátky a sbírky.

a/ Sbírký jsou dary, které dáváme a které překračují 10% našich příjmů.

b/ Na množství naší sbírky budou mít vliv: naše příjmy, naše láska, víra a vedení Ducha svatého.

c/ Pravidlo setí a sklizení (2.Kor. 9,6).

d/ Všechny naše příjmy náleží Bohu. On nás vybízí, abychom přinesli do jeho skladů úplné desátky. Posléze máme volnou ruku v disponování zbývajících 90% toho, co nám dal na naše potřeby a podporování sbírkami kázání Evangelia.

e/ Požehnání a prokletí spojené s desátkami (Mal. 3,8-12).

B. Úplné zaangažování se v Boží království.

1. Všechny věci, které potřebujeme (oblečení, jídlo apod.) Bůh zaslíbil svým dětem (Mat. 6,24-34).

a/ Podmínky pro vyplnění tohoto zaslíbení.

1. Hleďte především jeho království. Učiň Boží království a zalíbení se Bohu svým nadřazeným cílem (verš 33).

2. Věř Bohu a nestarej se; měj víru (verš 31).

b/ Varování před staráním se o materiální věci.

1. Tímto způsobem Bohu dokazuješ, že mu nevěříš.

2. Materiální věci se mohou stát ve tvém životě modlou.

3. Modlářství nebo také žádost se týká lidí chudých, stejně jako i bohatých.

2. 2.Král. 4 je příkladem Božích možností o zabezpečení našeho života tehdy, když postavíme Boha na první místo a věříme mu (vdovin olej a syn Šúnemanky).

a/ Vdova projevila svou víru skrze poslušnost slovu.

b/ Postřehni: olej tekla tak dlouho, dokud vdova měla prázdné nádoby. Požehnání, které jsou určeny nám zadržujeme tehdy, když přestáváme přinášet prázdné nádoby (očekávání na zázrak).

3. Abraham dosáhl velkého duchovního a pozemského bohatství. V čem vězí toto tajemství?

a/ Na prvním místě hledal Boží království místo materiálních věcí.

1. Byl poslušný Bohu a zanechal v Cháranu všechny komforty (1.Mojž. 12,1).

2. Kdyby byly jeho oči nasměřované na materiální dobrobyt, pravděpodobně by město neopouštěl, poněvadž bylo obchodním centrem a mohl by v něm velice zbohatnout.

3. Hledal Boží království - město, které není postaveno lidskými rukama (Žid. 11,8-10).

b/ Abraham chodil ve víře, ne v tom co viděl; žil Božím slovem.

1. Když mu Bůh řekl, aby šel do země, kterou neznal, Abraham byl poslušný.

2. Když uslyšel, že má obětovat svého syna Izáka, byl rovněž poslušný.

c/ Abraham nevstupoval do konfliktů, ale žil ve shodě se svými bratry (1.Mojž. 13,8-12).

d/ Abraham byl velkomyslný a pozbaven egoizmu (1.Mojž. 13,9).

e/ Abraham byl muž poctivý a čestný (1. Mojš. 14,13-24).

1. Odmítl možnost rychlého zbohatnutí způsobem, který neoslavoval Boha.

2. Vyhýbal se pokušením, které nabízely spojit se se světem a souhlasit se světovým systémem, díky čemuž by mohl dosáhnout vlastního prospěchu.

f/ Abraham pamatoval na právo úspěchu a odevzdávání desátků (dával alespoň 10%) z toho, co vlastnil

(1.Mojš. 14,20).

g/ Abraham dal Bohu vše, dokonce i svého drahého syna Izáka (1.Mojš. 22).

V. PRAKTICKÉ ZÁSADY TÝKAJÍCÍ SE DÁVÁNÍ A SBÍRÁNÍ

A. Když dáváš, používej svou víru.

1. Zasevej víru.

2. Vyznávej, že ti Bůh požehnal a stále ti žehná.

3. Měj správnou představu a postoj vůči Bohu.

B. Udělej si seznam toho, o co stojíš ve víře (Žid. 2,2).

1. Seznam ti pomůže soustředit tvou víru a dovolí ti uvidět Boha jednat při zaspokojování tvých potřeb.

2. Máš-li hodně potřeb, které jsi neupřesnil ve své mysli, brzy se můžou ukázat pochybnosti.

C. Pros o cokoliv a buď v tom přesný.

1. Pros přesně o to, co potřebuješ.

2. Pamatuj, o co ses modlil.

3. Všeobecné modlitby jsou příliš nejasné, aby byly vyslyšené.

D. Pohybuj se v dokonalé Boží vůli (Efez. 5,17).

1. Bůh od tebe vyžaduje zavázání se k učinění všeho, co žádá dříve, než ti zjeví, co od tebe očekává. Proto se také rozhodni, že budeš bezpodmínečně vykonávat Boží vůli, nezávisle na všem.

2. Ujisti se, že jsi poslušný Božímu slovu.

E. Dělej pečlivě plány, které by měly být dostatečně velké, aby vyžadovaly Boží zásah.

1. Můžeš-li něčeho dosáhnout bez Boží pomoci, je to příliš malé.

2. Neomezuj se do svých schopností a nezkoušej si představit, jak to udělá Bůh.

F. Jednej v souladu se svými plány - učiň první krok a pamatuj, že víra bez skutků je mrtvá.

G. Podporuj finančně ty, kteří ti slouží slovem (Gal. 6,6; 1.Kor. 9,7-14).

H. Žij tak, jakoby se měl Ježíš dnes vrátit (Efez. 5,16).

I. Odkládej své peníze, abys je mohl později dávat (1.Kor. 16,1-2).

J. Investuj do lidí, poněvadž se na prvním místě Ježíš staral o ně.

K. Pros Ducha svatého, aby tě vedl v dávání.

L. Ujisti se, že církev nebo kazatel, kterého finančně podporuješ, káže pravdivé Boží slovo, odpovědným způsobem nakládá s Božími penězi a žije v čistotě před Bohem.

M. Dávej s radostí (2.Kor. 9,6-7).

N. Dávej ochotně (2.Kor. 9,7).

O. Dávej na Boží chválu (2. Kor. 9,12-13).

P. Biblické vyučování (Luk. 10,30-37).

UVEDENÍ DO SLUŽBY

ÚVOD: Bůh dal církvi, která je Kristovým tělem, dary, aby mohla úspěšně budovat Boží království zde na zemi. Prostudujeme různé dary a to, co bychom měli s nimi dělat a jak se máme přizpůsobit Kristovu tělu. Hodně členů církve a dokonce i někteří sloužící nevědí, jaké dary a schopnosti jim dal Bůh, a ve kterém místě by měli stát v těle Kristově. Toto způsobuje, že jejich služba není tak efektivní a tvůrčí pro Boží království, jaká by mohla být.

I. TŘI TYPY DARŮ

A. Dary služeb (Efez. 4,11-12).

1. Apoštol.
2. Prorok.
3. Evangelista.
4. Pastýř.
5. Učitel.

B. Motivační dary (Řím. 12,6-8).

1. Prorokování.
2. Služba.
3. Vyučování.
4. Povzbuzování.
5. Dávání.
6. Vedení.
7. Pomáhání.

C. Charizmatické dary (1.Kor. 12).

1. Tři dary povzbuzení: jazyky, prorokování, dar vykládání jazyků.
2. Tři dary moci: působení mocných činů, dar víry, dar uzdravování.
3. Tři dary zjevení: slovo poznání, slovo moudrosti, rozlišování duchů.

D. Velmi často motivační dary jsou mílovými kameny k pěti darům služeb (Sk. 6,1-6).

1. Co to je dar?
2. Můžeme si ho zasloužit?
3. Dary služeb a motivační. Jak mezi sebou spolupracují? (Efez. 4,11-12).

II. DARY SLUŽEB

Dary služeb jsou odlišné od devíti darů Ducha svatého. Existuje pět darů služeb pro církve, aby se rozvíjela a budovala. Výchozí bod k tomu je 1.Kor. 4,15. V celé této kapitole ap. Pavel koryntánům vysvětluje, že my jako Kristovi služebníci, jsme vykonavatelé Kristovy služby. Existuje pouze jedna univerzální církev, jejíž součástí jsou všichni, kdo přijali Ježíše jako svého Spasitele. Ježíš je osoba, která obdařuje Církev dary (Efez. 4,8-12). Ježíš je hlavou Církve. Jedna z nejpodivuhodnějších věcí v Ježíšově službě je ta, že existuje taková rozmanitost darů.

A. APOŠTOL má za úkol ujímat se všech služeb (péče o zbývající služby).

B. PROROK je tím, který povzbuzuje. Mluví díky Božímu povzbuzení a zjevení.

E. EVANGELISTA má Boží příkaz zvěstovat evangelium.

D. PASTOR má v církvi službu vést Boží ovečky a zbývající služby jsou dány k vyučování církve.

E. UČITEL je osoba, která nevyučuje na základě svých přirozených schopností, ale vyučuje díky nadpřirozeným Božím schopnostem.

Existuje jednoduchý způsob na zapamatování si těchto pěti darů při použití pěti prstů tvé ruky. Ukazováček je prorokem, prostředníček je evangelistou, prst, na kterém se nosí svatební prsten je pastorem, malíček je učitelem a palec je apoštolem.

III. APOŠTOL

Apoštol je nejdůležitější služba, jak je napsáno v 1.Kor. 12,28. Poprvé služba apoštola vznikla v případě Pána Ježíše Krista (Žid. 3,1). Řecký význam slova "apoštol", je "posílat" nebo "poslaný". Ježíš je největším příkladem poslané osoby (Jan 20,21). Službu apoštola musejí doprovázet znamení napsané ve 2.Kor. 12,12. Osoba v této službě stojí v první řadě, ne v druhé. Apoštol je osobou poslanou, ne osobou, která sotva jde. Má plnou moc. Ve Sk. 13 Pavel a Barnabáš zůstali zplnomocnění k tomu, aby šli a činili to, k čemu je Bůh povolal.

A. Apoštolské znaky (2.Kor. 12,12).

1. Znaky, zázraky a projevy moci.

2. Hluboké a opravdové, osobní zkušenosti s Bohem (1.Kor. 9,1).

a/ Pavel viděl Ježíše.

b/ Přijal Jeho zjevení (1.Kor. 11,23; Gal. 1,11-12).

B. Úkoly apoštola - položení základu (1.Kor. 3,10; Efez. 2,20).

1. Zdá se, že služba apoštola objímá všechny zbývající služby. Avšak odlišujícím výsledkem je schopnost zakládat církve.

a/ Má nadpřirozený dar nazvaný "vedení" (moc organizování) zjevný v 1.Kor. 12,28.

b/ Má moc jenom nad těmi církvemi, které založil.

2. Misionář, který opravdu byl povolán Bohem a vyslaný Duchem svatým je apoštolem (Dz. 13,2a).

3. Apoštol bude disponovat všemi dary služebností.

a/ Bude vykonávat práci evangelisty.

b/ Bude vyučovat a utvrzovat lidi.

c/ Bude vykonávat práci pastýře.

d/ Naším příkladem je apoštol Pavel.

C. Jsou ještě v dnešní době apoštolové?

1. Ne ve významě originálních 12 apoštolů.

2. Nový zákon však hovoří o několika jiných: Barnabáš a Saul (Sk. 14,14), bratr Páně Jakub (Gal. 1,19), Andronik a Junia (Řím. 16,7), Silvanus a Timoteus (1.Tes. 2,6), Apollos (1.Kor. 4,4-9), Epafrodit (Fil. 2,25). Slovo "poslaný" užití ve verších, znamená "apoštol".

D. Apoštolské znaky v dnešní době:

1. Vnější duchovní dary.

2. Hluboké, osobní zkušenosti s Pánem.

3. Moc a schopnost zakládání církví.
4. Schopnost zajistit dobré duchovní vůdce.

IV. PROROK

1.Kor. 12,28 říká: "druhé za proroky". Prorocká služba nemůže být respektována více než každá jiná služba. V dnešní době nadále existují proroci.

A. Co charakterizuje proroka?

1. Používání přinejmenším dvou darů zjevení (slovo poznání, slovo moudrosti, rozlišování duchů), plus prorokování.

2. Má vizi a zjevení.

B. Rozdíl mezi prorokem Starého a Nového zákona.

1. Lidé ve Starém zákoně šli k proroku pro proroctví (věštění).

2. Věřící z Nového zákona jsou vedení Duchem svatým.

3. Opravdový prorok staví Boží slovo na první místo.

C. Rozdíl mezi Božím duchem a lživým duchem.

1. Jenom proto, že je něco nadpřirozené už neznámá, že je to Duch Boží.

2. Vyvyšuje on člověka nebo Ježíše?

D. Lidé mají často chybný názor na téma prorocké služby.

1. Hodně lidí si myslí, že jediným úkolem proroka je prorokování.

a/ Prorok má nejenom zjevení, ale činí o hodně více.

b/ Za prorockou službou směřují služby uzdravování a vkládání rukou.

2. Prorok neví všechno o každém člověku, ani vše,co se kolem něho děje.

V. EVANGELISTA

Evangelista je osoba, která může získat hodně duší pro Ježíše Krista. Evangelista jezdí na hodně míst, aby zvěstoval. Biblickým příkladem evangelisty je Filip.

A. Povolání.

1. Bůh pověřuje, ne člověk.

2. Bůh povolává, ne člověk.

3. Bůh vybaví, ne člověk.

4. Motivace a cíl povolání.

B. Evangelista - dar služby.

1. Slovo "evangelista" se objevuje pouze 3x v Novém zákoně. Charakterizuje osobu přinášející dobré poselství, posla s dobrými zprávami (Sk. 21,8; Efez. 4,11; 2.Tim. 4,5).

2. Oblíbeným tématem evangelistů je spasení.

3. Jediným novozákonním příkladem evangelisty je Filip.

a/ zvěstoval Krista (Sk. 8,5,35).

b/ Provázejí ho znaky a zázraky (Sk. 5,5-8).

4. Rozdíl mezi evangelistou a napomínající osobou.

C. Znaky opravdové evangelizace.

1. Nadpřirozené zvěstování.

2. Požadavek zvěstování Slova. Boží moc přitahuje davy. Zázraky a uzdravení upoutají pozornost. Víra v Boží slovo spasí lidi. (Sk. 8,6-8).

VI. PASTÝŘ

Služba pastýře spočívá v pasení oveček, starání se o ně a dávání jim stravy. Na pastýři spočívá velká odpovědnost za krmení stáda a zorganizování skupiny lidí nazvaných diakony, kteří mu budou pomáhat a sloužit jiným pomocí. V Jak. 5 nezavolali pastora, aby pomazal nemocného, ale starších církve; starší pomáhají vést lidi duchovním způsobem. Diakoni se starají o fyzické potřeby církve a pastora. Pamatuj, odpovědností pastýře je krmení oveček. Jediný způsob, jak to může učinit je školení starších a diakonů, aby mu mohli v tom pomáhat. Jejich pomoc mu umožňuje trávit více času s Bohem, díky čemuž bude připraven krmit stádo správnou stravou Slova Božího. Rozvažuj Ezech. 34,1-10; Jer. 23,1-2, zůstaneš-li povolán za pastora. Dnes se Pán dívá na všechny pastory a jednoho dne každý z nich stane před Bohem.

VII. UČITEL

Služba učitele je vzpomenu na třech místech: Efez. 4,11; 1.Kor. 12,28-29; Řím. 12,4-11. Služba vyučování byla dokonale definována v Novém zákoně. Dar vyučování můžeme často objevit ve službě pastora, proroka a evangelisty. Osoba může být pastorem a disponovat darem vyučování. Může být prorokem či evangelistou a současně učitelem. Avšak ne každý učitel je pastorem. Takový člověk obvykle cestuje s vyučováním, kromě toho má svého pastora a církve, z které pochází. Každý křesťan může vyučovat z Bible dělic se tím, co ví; nazývá se to služba smíření (2.Kor. 5,18), ale nerozhoduje o tom, že je někdo učitelem. Ten, který je učitelem, vyučuje Boží slovo a používá přitom nadpřirozeného daru od Boha. Není to jenom osoba, která má nadpřirozené schopnosti nebo sklon k vyučování. Tyto schopnosti či sklony mohou napomáhat, ale dar není něčím přirozeným - ale nadpřirozeným!

VIII. POMOCNÁ SLUŽBA

Mezi dary služeb v 1.Korintským se nachází i pomocná služba. Může se stát tvým povoláním (v. 28).

A. Slovo "pomáhat" v řeckém jazyce znamená "pomocník" nebo "ten, kdo přináší úlevu".

1. Evidentně má tato služba jiný význam než ostatní služby. Nejlépe ji charakterizuje název: diakoni.

a/ Toto slovo se nachází v Fil. 1,1 a v 1.Tim. 3.

b/ Současně bylo užitě v popise Foibé (Řím. 16,1) a přeloženo jako "služebnice".

c/ V počátcích existence církve služba diakonů byla úzce spjata s odpovědností za finance církve a s dohlížením na chudé a nemocné.

d/ Je to Boží dar pocházející od Hlavy Církve - je to něco víc, než jen vlastnění schopností k děláním nějakých věcí.

2. Prvních sedm diakonů (Sk. 6,1-6).

3. Jiní diakoni v dřívější církvi (Řím. 16,3-6).

4. Služba hudbou - existuje rozdíl mezi "sloužením" písněmi a pouhým zpíváním.

5. Duch svatý působí v pomocné službě. Čti: Jan 14,16 (utěšitel - pomocník).

6. Ženy působí v pomocné službě. Čti: 1.Mojž. 2,18; zde je žena charakterizovaná jako pomocnice muži.

B. Kvalifikace diakona (1.Tim. 3).

IX. SHRUTÍ.

Nezabývej se zkoumáním popisů a titulů. Nevíš-li do jaké služby tě Bůh povolal, už se více tím netrap. Cítíš-li povolání ve svém vnitřku, zvěstuj a vyučuj, a pak dovol Bohu, aby tě eventuálně postavil do služby či postoje, který ti určil. Bůh odměňuje místo titulů věrnost. Např. se s tebe nestává evangelista jenom proto, že tak sebe nazýváš.

ÚPLNÁ SLUŽBA

I. ÚVOD: Definice úplné služby

II. Povolání od Boha

A. Jak to poznat?

1. Bůh dává iniciativu. To není tvoje volba, jako např. si můžeš vybrat světskou kariéru.
2. Tvé povolání bude doprovázet starost přepíňující tvé srdce nebo soucit k jiným duším.
3. Podle toho, jak budeš růst, nebudeš uspokojený děláním jiných různých věcí.
4. Jestliže tě Bůh povolal, ale ty jsi stále nejistý, důvodem toho mohou být dvě příčiny:

a/ nesprávná doba

b/ Konflikt zájmů zaviněný tvými vlastními touhami: tvoje mysl je rozdvojená

B. Závazek vůči povolání.

1. Musíš mít sílu, abys se postavil nepřáteli.
2. Musíš se neustále připravovat a učit.
3. Tvůj život musí být naplněn modlitbami a půstem.

C. Kvalifikace do služby (1.Tim. 3,1-16).

1. Musíš milovat lidi a rozumět jim.
2. Musíš být osobou s oddaným charakterem, s dobrou pověstí jak v církvi tak i mimo ní.

D. Priority v životě.

1. Bůh a jeho slovo.
2. Rodina a dům.

a/ Kvalifikuje se dobré (podařené) manželství.

b/ Kvalifikuje se dobré (vychované) děti.

3. Služba či sbor.

4. Práce.

III. PRAKTICKÉ OBLASTI SLUŽBY.

A. Administrování - řízení zájmů nebo lidí.

1. Organizace: Je-li ve tvém domě nepořádek, nachází se on rovněž i ve tvém životě (1.Tim. 3,4-5).

2. Plánování a stanovení cílů.

3. Finance.

a/ Tvůj vztah k osobním penězům bude mít vliv na peníze pro službu.

b/ Uč se shromažďovat.

B. Postoje.

1. Zlé postoje.

a/ Zlost.

b/ Arogance.

c/ Kritika.

d/ Závist.

e/ Pýcha.

f/ Soutěžení.

2. Dobrý postoj.

a/ Pokora.

b/ Připravenost učit se.

c/ Soucit.

d/ Trpělivost.

e/ Velkomyslnost.

f/ Pracovitost.

g/ Nadšení.

3. Postoje při zvěstování.

C. Vzájemné vztahy.

1. Mnohokrát úspěch ve tvé službě bude záviset na tvé schopnosti uzavírání hodnotných známostí.

2. Dvě mocné potřeby ve tvém životě a službě.

a/ Potřeba lásky, aprobace (pochvaly), pozornosti a pocit oddanosti

3. Vzájemné vztahy mezi službami (etiketa sloužících).

a/ Ochráňuj dobré vztahy s těmi, ke kterým máš úctu a vážíš si jich.

b/ Miluj a čiň dobře těm, kteří tebou pohrdají.

4. Vzájemné vztahy v různých záležitostech.

a/ Úcta pro ty ze tvého společenství, kteří mají pořádnou pověst (Sk. 6,3).

5. Nejdůležitější vzájemný vztah - ty a Bůh.

D. Osobní vzhled (zevnějšek).

1. Lidé vidí, kdo jsme dříve, než o nás uslyší.

a/ Máš pouze jednu šanci, aby jsi udělal dobrý první dojem.

b/ Svou náladu vyjadřujeme tím, jak jsme oblečení. Ukazujeme svou filozofii naším vzhledem.

2. Osobní hygiena.

a/ Buď čistý a upravený.

b/ Postarej se o svěží dech.

IV. POKUŠENÍ

A. Myšlenky - pokušení má svůj začátek v myšlení.

1. To, nad čím rozmyšlíš, bude ve větší míře rozhodovat o směru tvého života.

2. Musíš se postavit proti pokušení již v samém zárodku.

3. Pochop, že cílem satana je zničit kazatelé a služby.

B. Deprese - pokušení, aby vše opustit (zanechat).

1. Co způsobuje, že osoba chce zanechat službu?

a/ Kritika - současně spravedlivá, jakož i nespravedlivá.

b/ Nedostatek významného rozvoje ve službě.

c/ Soutěžení ve službě s někým, kdo dosahuje viditelných úspěchů.

2. Co dělat během depresi?

a/ Rozpoznej, jestli tvé pocity jsou normální, lidské a předpokládané.

b/ Soustřed se na prioritách ve tvém životě.

c/ Přestaň "dolévat oleje do ohně" skrze kritické rozhovory s jinými.

d/ Povzbud někoho ve tvém okolí, kdo potřebuje pomoci.

e/ Podívej se poctivě na opravdovou příčinu deprese. Lidé jsou často zlí či smutní z důvodů, o kterých myslí, že jsou příčinou jejich deprese.

f/ Hledej radu u zkušeného a váženého služícího přítele.

g/ Udělej (zaveď) změnu ve svém okolí, např. přečti novou knihu, navštiv nové místo atd.

h/ Pamatuj, že vítězství či prohra leží ve tvých ústech. C. Sexuální nevěra.

1. Nečistota je ochromující a ničící a bude vždy Bohem odsuzována.

2. Existuje pět kategorií služících, kteří mají souvislost s sexuálním pokušením (?).

a/ Sloužící, kteří málo, jestli vůbec pociťují silný sklon k nedovoleným sexuálním vztahům.

b/ Sloužící, kteří zakoušeli pokušení, ale bojují s ním a vítězí.

c/ Ti, kteří bojují, ale stále prohrávají bitvu.

d/ Ti, kteří nebojují, ale ochotně a nerozvážně zneužívají Boží milosrdenství.

e/ Ti, kteří si váží svatého života, ale potají se obávají možnosti poddání se pokušení tehdy, když jsou slabí.

3. Osobní sugesce týkající se poražení pokušení.

a/ Rozhodni se žít křesťanský, čistý a svatý život před Bohem i lidmi.

b/ Vyhýbej se ve svém osobním životě jakýchkoliv nezdravých vztahů a uzavírej cestu satanu, který chce v tobě zasadit zrno nemravnosti.

c/ Vyhýbej se porady s někým opačného pohlaví bez přítomnosti tvého partnera nebo někoho, kdo tě může doprovázet.

d/ Naplňuj neustále svá ústa uctíváním a chválou.

e/ Krm každodenně svoje myšlení Božím Slovem.

D. Podvody, lži a zveličování. Poctivost je neviditelnou mocí Boha a člověka. Je klíčem k budování trvalé a úspěšné služby.

V. KONFLIKTY.

A. Sloužící kontra světový systém: pamatuj o tom, že nejsi osobou s charakterem anti-hříšník, ale anti-hřích.

B. Sloužící kontra jiný sloužící.

1. Pamatuj, že je hloupostí ztrácet svou energii ve válce s rodinou (Boží) místo s opravdovým nepřítelem.

2. Neobviňuj nikoho bezdůvodně.
3. Věnuj pozornost tomu, o čem mluvíš.
- C. Sloužící kontra společenství (církve).
- D. Sloužící kontra spolupracovníci.

VI. ÚSPĚCH VE SLUŽBĚ.

A. Proč služba některých upadá?

1. Morální nedbalost.
2. Negativní kázání - vedení na postranní koleje skrze doktrinářské kontroverze.
3. Manželství neshodné s Boží vůlí.
4. Zanedbání (nedostatek) pracovitosti v záležitostech.
5. Nesprávné používání či zpronevření peněz.
6. Nedostatek vyučování a přípravy.
7. Nedostatek duchovních poradců nebo slabí poradci.
8. Zklamání (pokoření) v duchovním životě.
9. Vcházení sloužících do služby dříve než jsou připraveni.
10. Pýcha - nebezpečí rychlého úspěchu.
11. Budování jména (služby, sekty) místo Božího království.

B. Sedm zlatých tajemství k úspěchu ve službě.

1. Všimni si specifčnosti svého povolání.
2. Porad se zkušených.
3. Rozvíjej svoje každodenní zvyky, které tě vedou k tvému poslání.
4. Studuj nové materiály - osvěžuj své učení.
5. Každý den si stanov určitý čas na modlitbu.
6. Udržuj dobrou fyzickou kondici a měj dostatek odpočinku.
7. Buď připraven se učit, přijímej rady a korekce. Musíš být stále připraven na změny, je-li to potřebné.

UČEDNICTVÍ

I. VÝZNAM NOVÉHO ZÁKONA VE SROVNÁNÍ KE STARÉMU ZÁKONU.

A. Obraz Nového zákona.

1. Evangelia - mají vztah s manifestací našeho spasení.
2. Skutky apoštolů - historická kniha, která vysvětluje čím je spasení a Boží království.
3. Listy apoštolů - doktrinářské knihy vysvětlující, čím je spasení a Boží království.
4. Zjevení - prorocká kniha úzce spjata s naplněním našeho spasení.

B. Obraz Evangeliií.

1. Slovo "evangelia" znamená "dobrá zpráva".
2. Evangelie (napsané čtyřmi různými autory) jsou určeny různým příjemcům s různým důrazem.
3. Synoptický pohled evangelia Matouše, Marka a Lukáše ve srovnání k evangeliu Jana (procento společných věcí popsaných v evangeliu - Matouše 58%; Marka 93%; Lukáše 42%; Jana 8%).

a/ Synoptické evangelia popisují Ježíše jako člověka a to, co učinil. Líčí více zázraků než ev. Jana.

b/ Jan zdůrazňuje Ježíšovo božství a to, kým On je.

c/ Synoptické evangelia představují Ježíše v Galileji, jak vyučuje o Božím království.

d/ Jan popisuje Ježíše v Jeruzalémě, kde Ježíš zjevil sebe samého jako vtělení Boha (Bůh v těle).

e/ Jan ve svém evangeliu je pozorovatelem, který potvrzuje všechny rozhovory a setkání, jakých se Ježíš s lidmi zúčastnil.

4. Čtyři postavy představují čtyři evangelia (Zj. 4,7).

a/ Lev (ev. Matouše) - Ježíš je zde popsán jako "Lev z rodu Judy". Napsáno především pro židy (29starozákonních veršů). Ježíš je popsán jako král.

b/ Člověk (ev. Marka) - nejjednodušší a nejlidštější. Napsáno pro Římanům. Tato kniha demonstruje Ježíšovu moc; líčí ho jako dobyvatele.

c/ Býk (ev. Lukáše) - soustřeďuje pozornost na službu a oběť. Ježíš je zde popsán jako velký služebník. Napsáno pro Řeky, kteří měli za ideál dokonalého člověka. Ježíš, Syn člověka tento ideál naplnil.

d/ Orel (ev. Jana) - univerzální evangelium. Orel je symbolem důstojnosti a majestátu. Symbolizuje božskost Ježíše, Božího syna.

1) Lev, Býk, a Člověk mají své domy na zemi.

2) Orel má svůj domov ve vzduchu (v nebi). To symbolizuje, že Ježíš pochází z nebe.

II. EVANGELIUM MATOUŠE

A. Téma.

1. Hlavní téma: Ježíš je Mesiáš nebo Král (Mat. 2,2; 21,5; 22,11; 25,34; 27,11; 27,42).

2. Věnováno židům. Matouš věděl o jejich velkých nadějích, skládaných v předpovídaném Mesiáši, a proto uvádí Ježíše jako jediného, který naplnil Písma Starého zákona jako Mesiáš (1.Mojž. 3,15; 22,18; 49,10; 5.Mojž. 18,15; Izaj. 2,4; 7,14; 9,6; 11,1; 28,16; 42,1; 53 - celá kapitola, 59,16; 61,1; 63,1; Jer. 23,5; Dan. 9,25; Mich. 5,2; Ageus 2,7; Zach. 3,8; 6,12; 9,9; 11,12; 12,10; 13,7; Mal. 3,1).

3. Mnohé verše ze St. zákona ukazují kým měl být Mesiáš. Záznam práce, kterou Ježíš vykonal, je důkazem toho, že byl Mesiášem.

4. Časté použití slov "Království" a "Nebeské království" v ev. Matouše (objevuje se náležitě: 50 a 30 krát).

a/ Království popsané Matoušem je tím samým královstvím, které bylo zaslíbeno ve St. zákoně.

b/ Jan Křtitel toto Království prohlašoval (Mat. 3,2).

c/ Ježíš kázal o tom Království (Mat. 4,17).

d/ Církev je v dnešní době vyplněním Království.

1) Je to zjevné rovněž ve vítězném druhém příchodu Ježíše.

B. Autor.

1. Podle věrohodných odkazů zůstal Matouš považovaný za autora tohoto evangelia.

2. V Novém zákoně toho není moc řečeno o Matouši. Byl celníkem pod římskou vládou a zůstal povolán Bohem do služby učedníka a apoštola (Mat. 10,3; Mar. 2,14).

C. Obsah.

1. Příchod Mesiáše (Mat. 1,1 - 4,11).

2. Služba Mesiáše (Mat. 4,12 - 16,12).

3. Oběť Mesiáše (Mat. 24 - 27 kap.).

4. Vítězství Mesiáše (Mat. 28).

III. EVANGLIUM MARKA, NAPSANÉ V LETECH 67 - 70 n.l.

A. Téma.

1. Ježíš jako Boží syn.

2. Napsané pro vojáky, pro Římany. Ježíš je ukázan jako "Vůdce našeho spasení" a jako "Mocný vítěz (dobyvatel)".

B. Autor.

1. Marek byl syn Marie, ženy z Jeruzaléma, jejíž dům byl otevřený pro první křesťany (Sk. 12,12).

2. Marek doprovázel Pavla a Barnabáše na jejich první misijní cestě, poté se vrátil do Jeruzaléma. Později Barnabášův návrh vzít Marka na druhou misijní výpravu, přinesl nedorozumění mezi nim a Pavlem. Barnabáš cítil, že by Marek měl mít možnost obnovit službu, a proto se oddělil od Pavla a vzal ho na Kypr (Sk. 15,36-41). Pozdější Janovy zápisy ukazují, že měl Marek ve své službě úspěch (2.Tim. 4,11; 1.Petr. 5,13).

3. Římské jméno "Marek" ukazovalo na to, že byl vysoce postaven v římských kruzích, což ho učinilo odpovědným člověkem k napsání evangelia pro Římany.

C. Obsah.

1. Příchod Velkého vítěze (dobyvatele).

- a/ Jeho jméno a zvěstování (Mar. 1,1-8).
- b/ Jeho počáteční vítězství nad satanem (Mar. 1,9-13).
- c/ První proklamace jeho království (Mar. 1,14-20).
- d/ Jeho první mocné skutky (Mar. 1,21 - 2,12).

2. Boj mocného Krále.

- a/ Získávání poddaných do Jeho Království - apoštolů, hospodských a hříšníků, nemocných a těch, kteří potřebují pomoc (Mar. 2,13-3,35).
- b/ Vysvětlení, na čem závisí růst Jeho Království (Mar. 4,1-34). Vítězství nad přírodou, démony, nemocemi a smrtí (Mar. 4,35 - 5,43).
- c/ Odporování lidem (Mar. 6,1-6), Herodesovi (Mar. 6,14-29) a učným v Písmu a farizeům (Mar. 7,1-23; 8,10-12).

3. Dobyvatel si uplatňoval právo na Království moci.

- a/ Skrze utrpení a smrt Ježíš vyučoval své následovníky, jakým způsobem mohou vítězit v Jeho Království (Mar. 8,31-38; 10,28-45).
- b/ Uplatňování práva na Království v Jeruzalémě skrze Ježíšův triumfální vjezd (Mar. 11,1-11), skrze vyčištění chrámu (Mar. 11,15-19), skrze poražení veleknězů a farizeů, kteří zpochybňovali Jeho moc (Mar. 11,27 - 12,44) a také skrze proroctví o Jeho druhém příchodu s velikou mocí a slávou (Mar. 13,1-37).

4. Přípravení Ježíše k přijetí svého Království.

- a/ Příprava na smrti (Mar. 14,1-72).
- b/ Vydání až na smrti (Mar. 15,1-47).

5. Převzetí Království (duchovní).

- a/ Vítězství nad smrtí (Mar. 16,1-14).
- b/ Vyslání svých následovníků, aby oznámili Jeho vítězství (Mar. 16,15-20).

IV. EVANGELIUM LUKÁŠE, NAPSANÉ V 62 ROCE n. I.

A. Téma.

1. Ježíš jako Syn člověka, Spasitel.
2. Napsané pro Řeky, kteří se snažili člověka morálně, fyzicky a intelektuálně zdokonalit, a jejichž ideálem byl dokonalý člověk. Pozorujíc neschopnost záchrany lidstva skrze jejich učení, řečtí filosofové viděli, že jedinou nadějí na spasení byl příchod Božího syna. Aby uspokojit potřebu Řeků, Lukáš představil Ježíše jako dokonalého Božího člověka, reprezentanta a Spasitele lidstva.

B. Autor.

1. Lukáš doprovázel Apoštola Pavla (Kol. 4,14; 2.Tym. 4,11; Filem. 24).
2. Mysleli, že Lukáš je Řekem. Byl lékařem - vysoce vzdělaným člověkem.
3. Lukášův styl psaní sugeruje, že byl myslitelem píšícím pro uvažující a filozofující lidi - Řeky. Má poetický styl. V celém evangeliu je kladen důraz na Ježíšův rozhovor a ne na jeho skutky, na které zase klade důraz Marek ve svém evangeliu. Lukáš přehlíží věci, které jsou výslovně židovské, málo nebo skoro vůbec nemluví na téma starozákonního proroctví.

C. Obsah.

1. Úvod (Luk. 1,1-4).
2. Příchod Božího člověka. (Luk. 1,5 - 4,13).
3. Začátek veřejné služby, hlavně v Galileji (Luk. 4,14 - 9,50).
4. Cesta do Jeruzaléma (Luk. 9,51 - 19,28).
5. Poslední dny, včetně s ukřižováním (Luk. 19,29 - 23,55).
6. Zmrtvýchvstání a nanebevstoupení (Luk. 24,1-53).

V. EVANGELIUM JANA, NAPSANÉ V LETECH 80 - 90 n. l.

A. Téma.

1. Ježíš je Kristus, Syn živého Boha.
2. Tvrdí se, že kniha Janova byla napsána jako odpověď na výzvu Církve, která již vlastnila zbývající evangelia.
3. Napsáno hodně let po jiných evangeliích, je určeno především církvi. Zbývající evang. jsou misijní s evangelizačním posláním, napsané pro neduchovního člověka.

B. Autor.

1. Napsal apoštol Jan, který měl ze všech apoštolů nejbližší vztah s Mistrem. Patřil do vnitřního kruhu, který se skládal z něho, Petra a Jakuba.
2. Byl to právě Jan, který byl po Mistrově boku při Poslední Večeři a jehož Ježíš velmi miloval; on, když zbývající učedníci utekli, šel za Ježíšem vedeným na soud (Jan 18,15); jako jediný z apoštolů stál u kříže, aby obdržel poslední příkaz od umírajícího Pána (Jan 19,25-27).
3. Jeho vztah s Pánem a půlstoleté zkušenosti v apoštolské a evangelizační práci ho náležitým způsobem kvalifikovaly k tomu, aby napsal evangelium, ve kterém je obsaženo nejduchovnější a nejhlubší učení na téma Kristovy osoby.

C. Obsah.

1. Prolog - úvod a začátek vyprávění (Jan 1,1-18).
2. Veřejná Ježíšova služba (Jan 1,19 - 12,50). Jan zapsal hodně zázraků a znamení a tím dál čtenáři na vědomí, že Ježíš Kristus je Božím synem.
3. Ježíšova služba jeho vlastním učedníkům (Jan 13,1 - 17,26).
4. Ježíšovo utrpení a zmrtvýchvstání (Jan 18,1 - 20,31).
5. Epilog - závěr vyprávění (Jan 21,2422-25).

D. Důkazy Ježíšova božství.

1. Přeměna vody ve víno popisuje Ježíše jako Pána kvality.
2. Uzdravení syna královského služebníka ukazuje Ježíše jako Pána vzdálenosti a prostoru.
3. Uzdravení nemocného člověka u rybníka Bethesda ukazuje Ježíše jako Pána času (člověk byl nemocen již 38 let).
4. Nasycení pěti tisíců lidí ukazuje Ježíše jako Pána množství.
5. Chopení po vodě popisuje Ježíše jako Pána přírodních zákonů.
6. Uzdravení slepého muže popisuje Ježíše jako Pána nad neštěstím.
7. Vzkříšení Lazara popisuje Ježíše jako Pána nad smrtí.
8. Více důkazů o Ježíšovém božství:
 - a/ Jan 1,1-5; 14-18
 - b/ Jan 15,18-24
 - c/ Jan 8,12

d/ Jan 10,33-38; 11,4

e/ Jan 11,25-27

f/ Jan 14,1-11g/ Jan 20,26-31

h/ Jan 12,48-50

VI. ÚVEDENÍ DO UČEDNICTVÍ.

A. Povolání za učedníka (Luk. 14,25-27). Současně slovo "nenávisť" má jiný význam než dříve.

1. Kdo to je učedník?

a/ Disciplinovaný následovník Ježíše Krista.

b/ Ten, který se zřekl všeho proto, aby následoval Krista.

c/ Ten, který tvoří život ne smrt (viz. VII, B-4).

d/ Duchovní člověk.

2. Rozdíl mezi evangelizováním a učednictvím.

B. Povolání k tomu, aby získával učedníky (Mat. 28,19-20; 2.Tim. 2,2).

VII. CÍL UČEDNICTVÍ: ROZŠIŘOVÁNÍ BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ.

A. Záměr učednictví je učinění z tebe odpovědnou osobu ke službě v Božím Království.

1. Ježíš věnoval většinu času z tří a půl roku služby na přípravu lidí být učedníky (Luk. 9,62).

B. Stav Církve je prvořadou starostí Ježíše Krista.

1. Listy v knize Zjevení (Zjev. 2-3) byly napsané k sedmi církvím se starostí o jejich duchovní stav.

2. Listy Nového zákona daly směrnice k tomu, jak žít a jak se odpovědně křesťansky chovat. Tyto listy nám několika způsoby dovolují nahlédnout do stavu a problémů prvotní církve.

3. Bez vytváření podmínek k rozvoji života v církvi se Boží království nebude rozrůstat.

4. Vlastnosti, které zadržují život a vytváření smrt (v duchu):

a/ Pýcha - domýšlivost, nezávislý duch nebo tvrdohlavost.

b/ Sebezbožňování - touha být upozorovaný; zalíbení v panování nad jinými; upoutávání na sebe pozornost např. v rozhovoru.

c/ Argumentace - duch mnohomluvnosti; tvrdohlavý, nechť k přijetí vyučování; svévolný; nepoddaný; řídicí a rozkazující; duch kritiky; hněv; podrážděnost; dělání toho, co ti vyhovuje.

d/ Hledání chyb - mluvení na téma chyb a pádů jiných, místo na téma předností těch, kteří jsou talentovanější a doceňování více než ty.

e/ Touha - vášnivé pohyby; nečisté jednání; nesprávné city k někomu opačného pohlaví - důvěrné přátelství; žádostivost.

f/ Nepoctivost - klamání; vyhýbání se nebo skrývání pravdy.

g/ Egoizmus - láska k penězům a pohodlí; lenivost; sebeupřednostňování.

h/ Formálnost - duchovní smrt; nedostatek starosti o duši; suchost a lhostejnost.

VII. O ČEM JEŽÍŠ VYUČOVAL NA TÉMA UČEDNICTVÍ.

A. Sluha musí být jako jeho Pán (Mat. 10,24-25; Luk. 6,40).

1. Děláním práce, kterou činil Ježíš, a nežít tímto způsobem, jakým žil On, bude pouhým vyvyšováním se nad Něho (Jan 14,12).

2. Potřebujeme následovat Ježíše jako svůj příklad (1.Petr. 2,21-23; 1.Jan 2,6).

B. Zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj Ježíše (Mat. 16,24-25; Mar. 8,34-35; Luk. 9,23-24).

C. Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky (Jan 8,31).

1. Způsob, jakým je slovo vykrádáno z našeho života, nás činí neúrodnými (Mar. 4,13-19).

a/ Svádění bohatstvím.

b/ Starosti tohoto světa.

c/ Touha po jiných věcech (1.Jan 2,15-17).

2. Dovol, aby Boží slovo v tobě zůstávalo, abys mohl přinášet ovoce a byl schopný být Jeho učedníkem (Jan 15,7-8).

D. Dokud' nezemřeš z vlastní vůle, nebudeš přinášet hojné ovoce (Jan 12,2).

IX. JAKÝM ZPŮSOBEM JEŽÍŠ MILOVAL A CHODIL - O ČEM MLUVIL.

A. Jeho obecenství s Otcem.

1. Když se modlil (Mar. 1,35; Luk. 6,12).

2. Když se postil (Luk. 4,1-4).

B. Jeho životní styl.

1. Odmítnul a porazil všechna pokušení světa, těla i ďábla (Luk. 4,1-13).

2. Trpěl pronásledováním, osamocením a odmítnutím (Mat. 10,25; Luk. 9,22,58).

3. Trpěl na kříži (Žid. 12,2) a žil život plný služby a oběti (Luk. 22,27; Efez. 5,2).

C. Jeho myšlení a charakter (Fil. 2,5-8; 1.Petr. 4,1-2).

BOŽÍ CHARAKTER

I. PRAMENY ZJEVENÍ.

A. "Dokážeš vystihnout Boží tajemství...?" (Jób 11,7).

B. Jakým způsobem zjevil Bůh svůj charakter?

1. Hlavní zjevení - v přírodě a v historii (Ž 19,1-6; Ř 1,18-20).

2. Zvláštní zjevení - skrze Ježíše a Bibli (Luk. 24,27;44-45; Jan 1,18; 5,39;14,9)

II. CHARAKTEROVÉ VLASTNOSTI BOHA (netýká se morálních vlastností).

A. Vševědoucí: vlastnosti Boha, na jejichž moci ví všechno, zná přítomnost, minulost i budoucnost.

1. Bůh zná dokonale sebe samého i všechny jiné věci, které se děly v minulosti, dějí se nyní nebo se mohou uskutečnit.

2. Jen Oni (Otec, Syn, Duch svatý) se navzájem znají. (Mat. 11,27; 1.Kor. 2,11).

3. Bůh zná všechny věci, které nyní existují, i mrtvou přirozenost (povahu) - (Ž 147,4) lidi a jejich skutky (Ž 33,13-15), lidské myšlenky i srdce (Ž 139, 1-4), lidská neštěstí a potřeby (2.Mojž. 3,7; Mat. 6,8).

4. Bůh zná všechny věci, které mohou nastat (Mat. 11,23; 1.Sam. 23,11).

5. Bůh zná budoucnost. I když zná budoucnost, Bůh ji nijak neovlivňuje. Události budoucnosti se nestávají z důvodu toho, že jsou známé. Jsou známé, protože budou mít své místo.

. Bůh ví o všem současně; vidí ihned věci v celku, jednu po druhé, a ne po částech (úsecích).

B. Všudypřítomný: vlastnost Boha, na jejíž moci cítí vesmír ve všech jeho částech a je současně všude přítomný.

1. Celý Bůh, ne jen jeho část, je všude přítomný.

2. Bůh je přítomen na každém místě, nezávisle na svých dílech stvoření. Není to tak, jak učí panteismus, že všechno je částí Boha (např. židle, na které sedíš, nebo péro, kterým píšeš).

3. I když je Bůh všudypřítomný, jsou různé stupně manifestace (projevu) Jeho přítomnosti.

4. Věda je současně jak potěšující, tak budící strach pro věřícího; všudypřítomný Bůh je vždy schopen mu pomoci (5.Mojž. 4,7; Ž 46,2; Mat. 28,20). Pro hříšníka to znamená, že bez ohledu na to, jak se bude snažit, před Bohem neuteče (Ž 139, 7-12).

C. Všemocný: tato vlastnost popisuje schopnost Boha učinit vše, co chce.

1. Boží vůle je vymezena Jeho přirozeností. On nemůže udělat nic, co by odporovalo Jeho dokonalé přirozenosti (charakteru).

a/ Bůh nemůže lhát (Tit. 1,2).

b/ Bůh nemůže zničit (zapřít) sebe samého (2.Tim. 2,13).

c/ Bůh se nemůže dívat se souhlasem na zlo (ničemnost).

d/ Bůh nemůže jednat chybně (nevhodně).

e/ Bůh nemůže udělat nesmyslné věci, nebo si vzájemně odporující, např. udělat kolo čtvercem, změnit, výsledek 2+2 v šest apod.

2. Bůh není řízen svou mocí. Existenci této moci nevyžaduje jejím vyzkoušením. On má vládu nad svou mocí. Kdyby tak nebylo, nebyl by volný. Může udělat cokoli chce, ale nemusí chtít udělat cokoliv.

3. Ve všemoci je zahrnuta moc sebeohraničení. Bůh ohraničil samého sebe do jistého stupně, když dal svobodnou vůli svému stvoření. Proto také nezadržel hřích před světem ani nikoho nespasí násilím.

4. Bůh má nadpřirozenou moc i přirozenou moc.

a/ Nadpřirozená moc se zjevuje, když jedná přímo např. činí zázrak nebo vytvoří věc, která neexistuje (není).

b/ Přirozená moc: manifestuje se, když Bůh jedná skrze přirozené prostředky i např. proces setí a sbírání.

5. Biblické odkazy a příklady:

a/ "Je snad pro Hospodina něco nemožného?" (1.Mojž. 18,14).

b/ "Víme, že Ty můžeš všechno a že žádný záměr tobě není neproveditelný." (Jób 42,2).

c/ "Všechno, co Hospodin chce, to činí, na nebi i na zemi, v mořích i ve všech propastných tůních" (Ž 135,6).

d/ "Podle své vůle nakládáš s nebeským vojskem... Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se Ho: Co to děláš?" (Dan. 4,32).

6. Pramen velkého potěšení a naděje pro věřícího. Pro hříšníka je mocný Bůh vždy jen výstrahou a pramenem strachu. (1.P 4,17; Zj. 6,15-16).

7. I démoni se hrozí (Jak. 2,19). Jednoho dne nejsilnější i nejmocnější budou hledat před Ním úkryt. (Zj. 6,15); před jménem Ježíšovým se skloní každé koleno (Fil. 2,10).

D. Neměnný: vlastnost, na jejíž moci je Bůh neměnný a nikým nezměnitelný.

1. "Já, Hospodin, jsem se nezměnil" (Mal. 3,6; Ž 33,11; Jak. 1,17).

2. Člověk se může měnit k lepšímu nebo horšímu, ale Bůh se nemůže změnit k lepšímu ani k horšímu, protože je dokonalý.

3. Ale co s verši, jako jsou: 1.Mojž. 6,6; 2.Mojž. 33,14; Jon. 3,10, ve kterých se píše, že Bůh "lituje" nebo že změnil svůj záměr (názor)?

a/ Bůh je neměnný, co se týče Jeho charakteru (Ž 102,26-27) i Jeho plánů (Ž 33,11).

b/ Výše uvedená pravda, že Jeho charakter i plány jsou neměnné jsou v souladu s tím, že Bůh mění svůj vztah s lidmi daný změnou okolností (np. Niniva).

4. "Ježíš Kristus včera i dnes, tentýž i na věky" (Žid. 13,8).

III. VLASTNOSTI BOHA (týkající se strany morální).

A. Svatost: vlastnost, na jejíž moci Bůh chce a dává možnost, aby Jeho vlastní stvoření byly morální.

1. Znamená to oddělení i vyvýšení Boha nad Jeho stvořením.

2. Věčná nezkazitelnost Jeho charakteru. On je oddělen od všeho, co je nemorální; od každého hříchu. Např. být zdravý, to je více, než být nemocný. Podobně i svatost, to je víc, než se vyhýbat hříchu. Je to zdravá, pozitivní schopnost být "v pořádku" (3.Mojž. 11,44; 1.P 1,15).

3. Bůh řekl: "Nepřibližuj se tady! Sundej si své sandály, protože místo, na kterém stojíš, je zemí svatou" (2.Mojž. 3,5).

4. Z důvodu své svatosti nemůže mít Bůh nic společného s hříchem.
5. Reakce člověka na zjevení se Boží svatosti je provázena pocitem nepatrnosti a vědomím nečistoty (Izaj. 6,5).
6. Svatost je tou vlastností Boha, skrze kterou chtěl být poznán ve Starém zákoně.
- a/ Slovo "svatý" je užito 830 krát ve Starém zákoně.
- b/ Svatost byla uplatněna při rozdělení svatyně na místo svaté a na místo nejsvětější.
- c/ Svatost byla uplatněna v obřadních řádech, týkajících se: obětí, kněžství, postů a nařízení týkajících se nečistoty (3.Mojž. 1-5,23).
- d/ Svatost se objevila v morálním zákoně, který mluví skrze svědomí člověka a skrze Ježíše Krista, "Svatý a spravedlivý" (Sk. 3,14).
7. Svatost Boha učí:
- a/ Hříšník je oddělen od Boha (Izaj. 59,1-2).
- b/ Člověk se sám z vlastních sil nemůže zbavit hříchu, což je nezbytné, aby se mohl přiblížit k Bohu.
- c/ Je vyžadováno pokání, bez kterého není možno utéct od jistého soudu.
- d/ Člověk by měl přistupovat k Bohu s bázni a ctí. "Vždyť náš Bůh je oheň stravující." (Žid. 12,28-29).
8. To, co vyžadovala Jeho svatost, poskytla Jeho láska (Řím. 5,6-10).
- B. Dobrota: Jako Bůh je vždy takový, jaký má být - je ideálním Bohem.
1. Protože Bůh je dobrý, rozdává štědře a v hojnosti všem svým stvořením (Ž 145,9,15-16).
2. Protože Bůh je dobrý, miluje láskou bezpodmínečnou.
- a/ Bůh je láska (1.J 4,8).
- b/ Láska pro objekt lásky.
- c/ Bůh miluje láskou překračující lidské chápání (1.J 4,8-10).
- d/ Vlastnosti lásky (1.Kor. 13,4-8).
- e/ Pramen útěchy (radostí) pro věřícího.
1. On činí vše pro dobro věřícího (Ř 8,28-39).
2. On je Otcem, který zná potřeby svých dětí (Mat. 6,8).
3. On ochotně dává dobré věci svým dětem (Ř. 8,32; Jak. 1,17).
3. Protože je Bůh dobrý, je milosrdný.
- a/ Milosrdenství je Boží dobrotou pro ty, kteří jsou v neštěstí a trápení.
- b/ Bůh je v milosrdenství bohatý (Ef. 2,4), plný soucitu a milosrdenství (Jak. 5,11) a má veliké milosrdenství (1.P 1,3).
- c/ Milosrdenství (soucit) řídí Ježíšem.
1. Posedlý v Gerase (Luk. 8,26-39).
2. Uzdravení malomocného (Mar. 1,40-41).
4. Protože Bůh je dobrý, je milostivý.
- a/ Milost je Boží dobrota projevena těm, kteří si to nezaslouží.

- b/ Boží milost zachraňuje hříšníka bez ohledu na jeho vinu.
- c/ Milost je pramenem všech duchovních požehnání obětovaných hříšníkům (Ef. 2,8-9).
- d/ Ježíš ukázal co to znamená milost v naložení s ženou, přistiženou při cizoložství (Jan 8,1-11).

5. Protože je Bůh dobrý, je trpělivý.

a/ "Ty však Panovníku, jsi Bůh slitovný a milostivý, (ne rychlý ke hněvu), shovívavý, nejvyšší milosrdný, věrný

(Ž 86,15).

b/ Bůh snáší hříšníky, i přes jejich dlouhotrvající neposlušnost.

c/ Trpělivost Boha má za cíl přivést lidi k pokání a nemůže se vykládat jako otálení (2.P 3,3-9).

C. Spravedlnost a zákon.

1. Spravedlnost a zákon jsou základem Jeho trůnu (Ž 98,15; Ž 97,2).

2. "Což soudce vší země nejedná podle práva?" (1.Mojž. 18,25).

3. Bylo řečeno, že "Bůh určil na zemi vládu opřenou o spravedlivé práva a odpovídající tresty.

a/ Boží zákony jsou vykonávány skrze obdarování odměnami a tresty.

b/ Právo vyplácení - rozdělení odměn (2.Par. 6,15; Ž 58,12).

c/ Právo trestání - uložení trestů (1.Mojž. 2,17; 2.Mojž. 34,7).

4. Bůh nemůže stvořit zákony, stanovit tresty a potom je neužívat, když zákon není dodržován.

5. Zákon vymáhá potrestání hříšníka, ale připouští i zástupnou oběť v podobě někoho jiného, jak je v případě představeném v Iz. 53,6 a Zj. 5,9.

6. Spravedlnost a Boží zákon se projevuje v následujících činech Boha:

a/ Bohem potrestaní zlí lidé (Zj. 16,5-9).

b/ Ochrana Jeho lidu před činícími nepravostí (Ž 129,1-5).

c/ Odpuštění hříchů věřícím (1.J 1,9).

d/ Dodržení slibů daných svým dětem (Žd 10,23).

e/ Odměňování věrných (Žd 6,10).

7. Funkce trestů.

a/ Udržení zákonu.

b/ Náprava lidí a společnosti.

8. Boží spravedlnost a zákon povzbuzují věřícího, který ví, že Bůh soudí spravedlivě, a proto si může být jistý, že všechno, co udělal dobrého, nebude bez povšimnutí (Př. 19,17).

VI. DEFINICE BOHA.

"Bůh je duchem, nekonečným, věčným a neměnným ve svém bytí, moudrosti, moci, svatosti, pravosti a pravdě." (Sborník Westminsterký).

V. BOŽÍ CHARAKTER JE ZJEVEN V JEHO JMÉNECH.

A. Význam jména člověka v Bibli.

1. Když znáš jméno člověka, znáš jeho povahu.

2. Ve jménu člověka je často obsažen jeho charakter. Změna jména znamenala rovněž změnu charakteru, profese, nebo také postavení. Např. Šimon změnil jméno na Petr v Mat. 16,17-18.
 3. Když někdo dává jinému jméno, ustanovuje poměr představenosti nebo vlastnictví (např. když Adam jmenoval zvířata)
 4. Člověk může dát své jméno věcem, které dobyl nebo které získal, jako město, národ (2.Sam. 12,28; Ž 49,12)
 5. Jméno a osoba tvoří jedno a nemohou být rozděleny.
 6. Znat Boží jméno je to samé jako znát Boží charakter a mít Jeho moc, sílu, mužství i samotnou Boží přítomnost.
 7. Jméno a autorita. Ježíš je autoritou danou lidem, aby mohli dělat zázraky, zvěstovat, modlit se k Otci. (Mar. 16,17; Sk. 4,7). Ježíš nám dal plnou moc, abychom nastoupili na Jeho místo.
- B. Boží jména jsou nástrojem zjevujícím Jeho postavení, Jeho charakter i Jeho schopnosti.
1. El lub Elohim - přeloženo "Bůh" a "Ten, který je hoden cti".
 - a/ Znamená rovněž:
 1. Být silný.
 2. Mít rozšířenou oblast kontroly.
 3. Vlastnit sílu svazování.
 - b/ Je vždy užívané při popisu tvořivé a všemocné Boží moci.
 - c/ Množné číslo představující Trojici.
 - d/ Popisuje Boha jako nadřazenou (vyšší) moc, která vše přesahuje a je nesrovnatelná ve své povaze.
 - e/ El Shaddai - Bůh Všemohoucí, znamená majestát, stálost, nepohyblivý pilíř, mocná skrýš.
 2. Jehowa (Jahwe) - přeloženo jako "Pán".
 - a/ Boží jméno ve smlouvě.
 - b/ Pochází od slovesa "být" (2.Mojž. 3,13-14).
 - c/ Znamená, že Bůh je věčný, který byl, je a vrátí se.
 - d/ Toto jméno má tak velký význam, že se autoři knih vyhýbali jeho vyslovení.
 3. Jehowa-Rohi - "Pán je mým pastýřem".
 - a/ Ve Starém zákoně je Pán představen jako pastýř (Ž 23,1; 80,2).
 - b/ Nový zákon: Ježíš je Dobrým Pastýřem, který dává svůj život za ovce (Jan 10,11).
 - c/ Potřeby, které by měl znát pastýř lidí:
 1. Ovce nejsou schopny se samy o sebe postarat.
 2. Slabý smysl orientace - snadno se ztratí.
 3. Stálé ohrožení ze strany divokých zvířat a zlodějů.
 4. Totéž se týká lidí. Jsou náchylní k toulání se v neustálém nebezpečí.
 - d/ Společnost pastýře s jeho ovce:
 1. Osobní a důkladná vzájemná známost.
 - a/ On volá své ovce jménem (J 10,3). Ježíš tě volá tvým jménem.

b/ Jeho ovce znají Jeho hlas (J 10,4).

c/ On hlídá a dává pozor na každou jednotlivou ovci (Mat. 18,12-13).

d/ Žáden pastýř lidí nemá bližší vztah se svými ovce než Ježíš (J 10,14).

2. On vede své ovce (Ž 23,3; J 10,4).

a/ Ony neznají cestu, ona je úzká a nebezpečná.

b/ Vede je, takže se netoulají bez cíle, jsou vedeny v určeném směru.

3. Nalézá ovci, která zabloudila.

a/ Ovce, která se oddělila od stáda, je docela bezradná.

b/ Pastýř musí nalézt ovci a přivést ji zpět ke stádu.

c/ Tak je i s naším Pastýřem Ježíšem (Ž 23; Iz. 53,6).

4. To, že Bůh má hodně dětí vůbec neznamena, že se méně stará o nejmenší z nich.

5. Není vůli Dobrého Pastýře, aby kdokoli z Jeho malých zahynul (Mat. 18,12-14).

e/ Člověk pastýř se stará o ovce v době speciální potřeby (Iz. 43,2).

1. Když je převádí přes vody, řeky oheň.

2. Starají se o nemocné nebo zraněné ovce.

a/ Všeobeckým lékem, který užíval byl olej.

b/ "...hlavu mi olejem potíráš..." (Ž 23,5). Když jsme nemocni, zraněni, Pán nás potírá olejem Jeho Ducha a uzdravuje nás. Milosrdný samaritán (Luk. 10,30-37) a uzdravení nemocného (Jak. 5,14) jsou dva příklady z Nového zákona.

f/ Vlastnosti pastýře: neustálá citlivost, nechvějná odvaha a trpělivá láska.

4. Jehowa-Rapha - "Pán, který uzdravuje". (2.Mojž. 15,22-26; Ž 107,20).

a/ Nikdo nemá právo měnit Boží vykupující jména. Nikdo nemůže říct, že On už dnes neuzdravuje.

b/ Uzdravení je Boží vůle pro všechny.

1. Bylo řečeno, že víra začíná tam, kde je poznání Boží vůle.

2. Je to Jeho vůle (např. uzdravení malomocného Mar. 1,40-41).

3. Uzdravení je zaslíbením smlouvy, které z ní vyplývá (5.Mojž. 7,15; Ž 103,1-5).

4. Dokonalá Boží láska se zjevila ve službě Ježíše..

a/ Mat. 4,24; 9,35; 10,1; 12,15; 14,14; Mar. 1,40-41; Luk. 6,17-19; Sk. 10,38

b/ Ježíš se nikdy neodvrátil od člověka, že by mu nechtěl pomoci.

5. "Milovaný, modlím se za tebe, aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdrav - tak jako se dobře daří tvé duši." (3 J 2).

c/ Uzdravení v pokání:

1. Soteria, řecké slovo, přeložené jako "spasení", obsahuje uvolnění, uzdravení, ochranu, morální zdravý stav člověka.

2. Sozo, řecké slovo, přeložené jako "zachráněn" i "uzdraven", činit zdravým, uzdravit (Sk. 14,9; Ř 10,9).

3. Vykoupení z prokletí zákona (5.Mojž. 28,15-62; Gal. 3,13).

4. Jeho ranami jsme uzdraveni (Iz. 53,4; Mat. 8,17; 1.P 2,24).

5. Měděný had (4.Mojž. 21,9).

d/ Špatné učení o trnu Pavla je překážkou k uzdravení (2.Kor. 12,7-10).

1. "Trn v těle" je slovním obratem.

2. Nikdy není v Bibli použitý ohledně nemoci (4.Mojž. 33,55; Joz. 23,13).

3. Řecké slovo "angelos" (trn, osten) je užito 188 krát a na každém místě se mluví o osobě a ne o věci.

4. Pavel rozpoznává trn v těle; byl to poslanec satana.

VI. SEDM VÝKUPNÝCH JMEN BOHA.

Tato jména zjevují požehnání dostupné skrze pokání.

A. Jehowa-Shammah - Pan je zde, Všudypřítomný (Ez. 48,35).

B. Jehowa-Shalom - Pán naším pokojem (Soudců 6,24).

C. Jehowa-Rohi - Pán můj pastýř (Ž 23,1).

D. Jehowa-Jireh - Pán, který zaopatřuje (1.Mojž. 22,14).

E. Jehowa-Nissi - Pan je mou korouhví (2.Mojž. 17,8-15).

F. Jehowa-Tsidkenu - Pán naší spravedlností (Jer. 23,6).

G. Jehowa-Rapha - Pán uzdravitel (2.Mojž. 15,26).

VII. JINÁ JMÉNA.

A. El-Elyon - Bůh nejvyšší (1.Mojž. 14,18-20).

B. El-Olam - Bůh věčný (1.Mojž. 21,33).

C. Abba - Otec nebo Táta (Ř 8,15).

KREVNÍ SMLOUVA

I. CO TO JE KREVNÍ SMLOUVA?

A. Dohoda nebo smlouva mezi dvěma lidmi nebo stranami, která byla zapečetěna prolitím krve.

1. Nejdůvěrnější, nejtrvalejší, neporušitelná smlouva znaná člověkem.

2. Tvoření nerozlučitelného vztahu nebo svazku.

B. Nejstarší smlouva, kterou člověk znal.

1. Mnoho lidí věří, že to začalo v zahradě Eden.

a/ Bůh zabil zvířata, aby přikryl nahotu Adama a Evy (1.Mojž. 3,21).

b/ Krev zvířat přikryla jejich hříchy (Žd. 9,22).

C. V Bibli je prolití krve symbolem obětování života.

1. Není symbolem smrti (3.Mojž. 17,10.14).

2. Obětování života za někoho je největší formou lásky (Jan 15,13).

D. Smlouva bez omezení.

1. Všechny dluhy, závazky i vlastnictví jsou obsaženy ve smlouvě.

a/ Partner dělí své dluhy s druhým partnerem.

b/ Partner dělí své vlastnictví s druhým partnerem.

2. Většina dnešních smluv má své omezení.

a/ Např. ve smlouvě na malování domu není zahrnuto provedení elektroinstalačních prací.

b/ Ale krevní smlouva je smlouvou neomezenou, vztahující se na každou oblast života.

E. Nerozlučitelná smlouva.

1. Neporušitelná mezi veškerým primitivním lidem.

2. Příměří krve je všeobecné, známé široko mezi všemi lidmi.

3. Tam, kde se užívá, je požadováno, aby nikdy nebylo porušeno.

a/ Trestem za porušení smlouvy je smrt.

b/ Členové rodiny osobně zabíjejí toho, kdo porušuje krevní smlouvu.

II. PŘÍČINY UZAVÍRÁNÍ KREVNÍ SMLOUVY.

A. Ochrana.

1. Slabá osoba nebo národ uzavírá smlouvu se silnějším z důvodů ochrany.

a/ Útok na jednu smluvní stranu byl útokem na obě strany.

b/ Ostatní členové smlouvy mohli přijít, aby je chránili.

B. Z hlediska zájmu.

1. Lidé stejného zájmu uzavírají krevní smlouvu, takže žádný z nich nevyužívá druhého.

2. Někdy zloději uzavírají tuto smlouvu, aby si zajistili ochranu (dnešní příklady jsou např. mafie a gangy).

C. Z důvodu lásky.

1. Láska je hlavní příčinou uzavírání smlouvy (naříznutí).
2. Jonatán a David uzavřeli smlouvu (naříznutí) z lásky (1.Sam. 18,1.4).
3. Někdy "naříznutí" mezi manžely symbolizuje nerozdělitelný svazek.

III. ZPŮSOBY UZAVÍRÁNÍ KREVNÍCH SMLUV.

A. Naříznutí zápěstí s následným podáním ruky.

1. Odtud pochází podání ruky.
2. Zápěstí se nařízlo, a pak si partneři podali ruce, aby smíchali krev.

B. Naříznutí zápěstí a smíchání krve.

C. Naříznutí zápěstí a smíchání krve v poháru vína.

1. Každý z partnerů vypil smíchanou krev s vínem
2. Nebiblické (3.Mojž. 13,10).
3. Považováno za původ kanibalizmu.

D. Náhrada lidské krve krví zvířat byla praktikována ve Starém zákoně. Bůh akceptoval krev zvířat, která přikrývala lidské hříchy.

IV. KROKY K UZAVÍRÁNÍ KREVNÍ SMLOUVY.

A. Osm kroků uzavírání krevní smlouvy.

1. Výměna oblečení. Např. Jonatán a David si vyměnili šaty.

2. Výměna zbraní.

a/ To znamenalo dělit se celou vojenskou silou a schopnosti.

b/ Máme Boží moc a Boží schopnosti na své straně.

c/ Celá Boží výzbroj je pro nás dostupná.

d/ Naše smlouva s Bohem nám dává právo k veškeré ochraně nebes.

3. Výměna jmen.

a/ Každá z osob přibírá část jména druhé osoby.

b/ Osoby ve smlouvě mají plnou autoritu užívat jména jejich partnera (např. v manželství žena používá jména muže).

c/ Jméno Ježíš je naším jménem ve smlouvě.

4. Prolití krve naříznutím.

a/ Hebrejské slovo užitá v Bibli znamená "tít do místa nebo až do doby než poteče krev".

b/ Prolití krve je opravdové, je pečetí smlouvy.

c/ Popel nebo jiné látky jsou vtírány do naříznuté rány, aby se vytvořila viditelná jizva. Tato jizva je znakem nebo pečetí smlouvy.

d/ Jizva označuje partnera tak, aby byla viditelná pro všechny.

e/ Lidé, kteří uzavírali smlouvu naříznutím, byli nazýváni Hlavami Smlouvy. Smlouvu zahrnovalo nejen hlavu rodiny, ale také všechny členy této rodiny a všechny další pokolení.

5. Rozřezání zvířat.

a/ Zvířata byla rozříznuta na polovinu, jako část rituálu.

b/ Půlky těchto zvířat byly kladeny na zem, a partneři ve smlouvě chodili mezi nimi ve tvaru čísla 8 (1.Mojž. 15,9-21).

6. Vyslovování požehnání a prokletí.

a/ Každý z partnerů vyslovoval požehnání i prokletí k druhému partneru.

b/ Požehnání za poslušnost pravidlům smlouvy i prokletí za neposlušnost.

c/ 5.Mojž. 28 je vlastně spisem požehnání a prokletí.

7. Budování pomníku.

a/ Partneři budovali pomník nebo něco, co jim připomínalo jejich smlouvu.

b/ Příklady vzaté z historie:

1. Velký kámen (1.Mojž. 31,44-45).

2. Kopec (1. Mojž. 31,46-51).

3. Kámen, na který psali partneři smlouvu.

4. Výměna ovec nebo jiných zvířat (1.Mojž. 21,28-30).

5. Zasazení stromu (1.Mojž. 21,31-32).

c/ Dovolena byla jedna nebo kombinace několika z výše uvedených věcí.

8. Konzumace pokrmu smlouvy.

a/ Chléb a víno jsou tradičním jídlem smlouvy.

b/ Chléb zobrazuje tělo, víno reprezentuje krev.

B. Není nutné splnit všech 8 kroků. Vystačující jsou 2 nebo více.

V. NAŠE KREVNÍ SMLOUVA S BOHEM.

A. Proč potřebujeme být ve smlouvě s Bohem?

1. Bůh stvořil Adama, aby panoval na zemi (1.Mojž. 26,28).

2. Bůh dal člověku svobodnou vůli.

a/ Adam vybral neposlušnost vůči Bohu.

b/ Odevzdal svou autoritu satanovi.

c/ V této chvíli jeho duch zemřel; Adam byl v duchu oddělen od Boha.

d/ V té samé chvíli padlo prokletí chudoby, nemoci a smrti na lidský rod.

B. Bůh chce mít společnost s člověkem.

1. Uvedl v život plán návratu člověka zpět do této společnosti.

2. Bůh našel v Abrahamu člověka, který mu důvěřoval a byl mu poslušný.

3. Bůh nemohl zničit Adama a stvořit z prachu země nového člověka.

a/ Země a vše, co na ní bylo, patřilo satanovi.

b/ Bůh nemohl použít prach země - nepatřila už Bohu ani Adamovi.

4. Bůh musel uvést na zem Druhého Adama (Ježíše Krista). Člověk způsobil úpadek - člověk musel vykoupit lidstvo (Ř 5,17-18).

C. Bůh našel v Abramovi člověka, se kterým mohl spolupracovat.

1. Bůh navazuje kontakt s Abramem (1.Mojž. 12,1-6).
 2. Abram měl 75 let, když se mu Bůh poprvé zjevil.
 3. Bůh přikázal Abramovi, aby opustil svůj dům, zemi i příbuzné. Abram důvěřoval Bohu a udělal to.
 4. Bůh dal Abramovi mnoho zaslíbení. Abram uvěřil Bohu (1.Mojž. 12,2-3).
- D. Bůh uzavřel s Abramem krevní smlouvu, vyplňujíc to, co slíbil v 1.Mojž. 12.
1. Krevní smlouva mezi Bohem a Abramem (1.Mojž. 15,1-17).
 - a) Bůh říká, že bude štítem Abramovi a že obdrží bohatou odměnu (v. 1).
 - b) Abram se ptá Pána, co může od Něho dostat (v. 2).
 - c) Bůh mu odpovídá (v. 5).
 - d) Abram věří a je mu to počítáno jako spravedlnost (v. 6).
 - e) Bůh říká, co udělá pro Abrama (v. 7-15).
2. Abram se ptal, jak může vědět, že Bůh může a udělá to, co říká?
- a) Bůh řekl Abramovi, aby mu přivedl krávu.
 1. Jsou to slova krevní smlouvy.
 2. Abram dobře znal krevní smlouvu.
 3. Abram věděl, že Bůh mluvil vážně.
 4. Abram si mohl být jistý, že Bůh dodrží své Slovo.
 - b) Abram přivedl zvířata a rozříznul je.
 1. Odhánění dravých ptáků označuje satana, který vykrádá Slovo.
 2. Abram čekal na druhého partnera smlouvy, aby s ním chodil kolem rozpůlených částí zvířat.
 - c) Abram usnul (v. 12). Tehdy Bůh promluvil k Abramovi a dovolil se mu dívat na to, co se dělo.
 - d) Dýmající pec a hořící pochodeň se procházely mezi půlkami zvířat (v. 17).
 1. Dýmající pecí je Bůh Otec (2.Mojž. 19,18).
 2. Hořící pochodní je Bůh Syn (Zj. 21,23).
 3. Ježíš zastoupil Abrama při zapečetění smlouvy.
- E. Bůh teď mohl mít společnost (vztah) s lidským rodem z důvodu smlouvy s Abrahamem.
1. Tato smlouva byla prvním krokem, aby druhý Adam (Ježíš) mohl přijít na zem.
 2. Lidé, kteří byli v této smlouvě, měli mnoho výhod.
 - a) Jestli splňovali podmínky, byli požehnání zdravím, úspěchem a dlouhým životem (5. Mojž. 28,1-14).
 - b) Před ukřižováním Ježíše obdržovali toto požehnání částečně. My to obdržujeme z důvodu kříže Ježíše.
 - c) Lidé, kteří byli v Abrahamově smlouvě, se nemohli znovuzrodit, ani být naplněni Duchem.
3. Vyhlíželi blížícího se kříže Ježíše a bylo jim to počítáno jako spravedlnost.
- F. Změna jmen byla dalším krokem v uzavírání smlouvy.
1. YHWH je v hebrejském jazyku jméno Boha. Hlavním písmenem je "H".

a) Bůh dodal "H" ze svého jména do jména Abrama a tak stvořil jméno Abraham. Toto jméno znamená "otec mnoha národů".

b) Dodal "H" do jména Sara a učinil z něj jméno Sarah (1.Mojž. 17,15); Sarah znamená "kněžna".

2. Bůh rovněž změnil své jméno.

a) Po uzavření smlouvy se nazval "Bohem Abrahama."

b) Později dodal "Izaaka a Jakuba" (2.Mojž. 3,6).

G. Smlouva Boha s Abrahamem je věčná.

1. Jsme potomky a dědici Abrahama (Gal. 3,13-14.29)

2. Nemohli bychom být dědicemi toho, co už neexistuje.

3. Smlouva Abrahamova trvá stále a nepominula.

4. Zákon Mojžíšův s jeho krevními oběťmi a přesnými právy byl zrušen na kříži.

5. Nejsme už více pod prokletím zákona.

6. Díky Ježíši jsme dědicemi zaslíbení.

H. Další krok v krevní smlouvě: prolítí krve obou stran.

1. V Abrahamově smlouvě byla lidská krev prolita při obřezání Abrahama (1.Mojž. 17,8.11.23).

2. Ve druhé, lepší smlouvě patřila prolitá krev Ježíši. Ježíš prolil svou krev na kříži.

3. Obřízka připomínala Abrahamovi smlouvu.

a) Když se oblékal, koupal nebo měl sexuální styk, vzpomínal na smlouvu.

b) Obřízka označovala Abrahama i jeho potomstvo, jako účastníky ve smlouvě s Bohem.

I. Krevní smlouva umožnila Bohu legální vyslání Druhého Adama na zem.

1. Obě strany ve smlouvě mají společné vlastnictví, schopnosti a možnosti.

2. Jedna strana mohla žádat cokoli od druhé strany a očekávat, že to dostane.

3. Bůh zažádal oběť z Izáka (1. Mojž. 22,2).

a) Bůh věděl, že Abraham mu dá všechno.

b) Bůh vyzkoušel Abrahama a nenalezl v něm žádné nedostatky.

c) Bůh viděl, že Abraham je ochoten dát Mu vše a počítal mu to, jakoby Izák skutečně zahynul jako oběť.

(Žd. 11,17).

d) Bůh poskytnul beránka jako oběť (1.Mojž. 22,13).

4. Abraham byl schopen obětovat jediného syna, protože Bůh, jako druhá strana smlouvy, nemohl učinit menší věc od této. Bůh poslal Ježíše na smrt na kříž, protože Jeho partner ve smlouvě - Abraham, obětoval svého syna.

IV. BIBLE SE SKLÁDÁ ZE DVOU ZÁKONŮ (SMLUV): STARÉHO A NOVÉHO.

A. Stará smlouva byla uzavřena mezi Bohem a Abrahamem.

B. Zákon byl dodán v době Mojžíše.

1. Zákon se nachází ve II. Mojž. a je to soupis příkazů a zákazů.
2. III. Mojž. - soupis obětí a obřadů, prováděných při porušení zákona.
 - a) Skrze tyto rituály byl hřích přikryt.
 - b) Krev oběti jen přikrývala, ne smazovala hřích.
 - c) Jedině krev Ježíše je schopna hřích smazat.
- C. V zákoně, krev býků a kozlů přikrývala hřích jen nějakou dobu.
 1. Pokaždé, když lidé zhřešili, museli přikrýt svůj hřích vhodnou obětí.
 2. Pět druhů obětí v zákoně (III. Mojž. 1-7).
 - a) Oběť zápalná, oběť přídavná, oběť pokojná, oběť za hřích, oběť za provinění.
 - b) Bylo je třeba opakovat vždy po každém hříchu.
- D. Zákon je něčím přechodným.
- E. Bůh naplánoval poslat Ježíše od samého začátku světa.
 1. Kristus byl ovečkou bez vady, nevinnou, určenou na smrt před stvořením světa (1.Petr. 1,19-21).
 2. Bůh věděl, že člověk brzo upadne, ale měl už připraven plán spasení.
 3. Zákon s obřady a obětmi byl dán člověku, aby mu bylo ukázáno, že vždy rychle upadne.
 - a) Ukazoval člověku, že potřebuje Boží milost.
 - b) Ukazoval člověku, že není schopen vyplnit Boží požadavky.
 - c) Ukazoval člověku na kříž a potřebu spasení.
 - d) Žáden člověk není schopen vyplnit celý zákon.

VII. ČLOVĚK POTŘEBUJE SPASITELE.

- A. Ježíš byl určen na smrt před stvořením světa (1.Petr. 1,19-21).
- B. Bůh poslal Ježíše, ve stanoveném čase, na křížovou smrt (Gal. 4,4).
- C. Člověk zhřešil, člověk musel zemřít, aby získal lidstvo.
 1. Ne každý člověk to mohl vykonat.
 2. Vykupitel musel mít nezkaženou přirozenost skrze hřích.
 3. Jedině Ježíš, který byl v plnosti člověkem a v plnosti Bohem, mohl toto vykonat.
 4. Musela být prolita krev, a to krev nezkažená hříchem.
 5. Lidská krev je dodávána lidským semenem.
 - a) Krev Ježíše byla dodána Bohem.
 - b) Krev Ježíše nebyla zkažena hříchem, takže byla obětí přijatou (akceptovanou).

VIII. DÍKY JEŽÍŠOVI MÁME LEPŠÍ SMLOUVU.

- A. Lepší smlouva, s lepšími zaslíbeními (Žd. 8,6).
 1. Stará smlouva nebyla dokonalá (Žd. 8,7).
 2. Nebyla schopna plně smířit člověka s Bohem.

3. Zákon byl něčím přechodným, aby ukázal člověku hřích a nemožnost vyplnění Božích požadavků (Gal. 3,24-25).

B. Ježíš přišel vyplnit Zákon (Mat. 5,17-18).

1. Ježíš vyplnil Zákon a odstranil ho.

a) Zákon byl dán jen do příchodu Potomka (Gal. 3,19).

b) Ježíš, Potomek, přišel a odstranil zákon (vyloučil).

2. Ježíš jednou prolil svou krev. Oběti zvířat nejsou už potřebné.

3. Proč zkoušel přikrýt něco, co bylo už vymazáno?

C. Smlouva Abrahamova stále platí.

1. Smlouva Boha s Abrahamem je věčná.

2. Smlouva nemůže být zrušena, dokud nebude vyplněna.

3. Kol. 2,14

a) Ježíš vymazal náš dlužní list.

b) Smlouva Abrahamova nebyla proti nám, ale Zákon.

c) On sebral Zákon a přibil ho na kříž.

d) Jsme svobodni od prokletí zákona.

D. Smlouva Abrahamova bude vyplněna do konce při druhém příchodu Ježíše.

1. Když se Ježíš vrátí, celá země, slíbená Abrahamovi v 1.Mojž. 15, bude obnovena.

2. Budou vyplněna všechna zaslíbení smlouvy.

3. Smlouva bude zrušena.

4. Vejdeme do tisíciletého panování Ježíše (Milenium).

5. Smlouva Abrahamova bude vzata, protože už nebude více potřebná.

IX. NOVÁ SMLOUVA JE ROVNĚŽ KREVNÍ SMLOUVOU.

A. Stará smlouva byla zapečetěna lidskou krví - Abrahamovou (při obřízce).

B. Nová smlouva byla zapečetěna krví Boha - Ježíšovou (na kříži).

C. Prolití krve je vždy pořebnou součástí krevní smlouvy.

1. Nová smlouva je lepší, protože je zapečetěna krví Boha.

2. Krev Ježíše byla jedinou vystačující cenou za smazání hříchu lidstva.

D. Z osmi možných kroků při uzavírání krevní smlouvy vyplnil Ježíš všechny.

1. Ježíš vyměnil šaty zašpiněné hříchem (Iz. 64,6; Ř 3,23).

a) Ježíš vzal naše špinavé šaty nespravedlnosti a vyměnil je za svůj šat spravedlnosti.

b) Naše špinavé, poskvrněné hříchem šaty jsou teď čisté a neposkvrněné.

2. Přijímám Boží zbraň (Ef. 6.13-17).

a) Obdrželi jsme Boží výzbroj jako výsadu smlouvy.

b) Musíme ji jen obléct, ale na nás záleží její užívání.

3. Ježíš prolil svou krev, aby potvrdil (právně uvedl) smlouvu.

- a) Krevní smlouva vždy vyžadovala prolití krve.
- b) Opona ve svatyni se napůl roztrhla ve chvíli smrti Ježíše jako symbol, že lidé už nejsou více odděleni od Boha (Mat. 27,51).
- c) Díky krvi Ježíšově jsme opět smířeni s Bohem.
- d) Prokletí lidstva bylo sejmuto jednou provždy.
- e) Ježíš byl poslední velikonoční ovečkou, která musela být zabita (1.Kor. 5,7).

4. Požehnání a prokletí.

- a) Ježíš se stal místo nás prokletím, aby mohlo přijít na nás požehnání (Gal. 3,13).
- b) Nemusíme už trpět, když Ježíš vytrpěl všechny nemoci, slabosti a trápení tohoto světa (Iz. 53).
- c) Byl oddělen od Boha, abysme mohli mít společnost s Bohem.
- d) Šel do pekla, abysme mohli jít do nebe.

5. Výměna jmen.

- a) Ve smlouvě krve partneři mají právo užívat jméno partnera.
- b) Jméno Ježíš je naším jménem ve smlouvě.
- c) Máme právo užívat jméno Ježíš a mít vyplněny naše potřeby a touhy.

6. Postavení pomníku (památky).

- a) Ježíš nám dal připomínku vztahu - Večeře Páně, jako památku po NĚM.
- b) Pokaždé, když se spožívá Večeře Páně, připomínáme si Jeho smrt a zmrtvýchvstání (1.Kor. 11,25-26).

7. Rozpůlení zvířat.

- a) Jediná činnost, která nebyla Ježíšem vyplněna.
- b) Jeho krev byla vystačující. Krev zvířat nebyla vystačující.

8. Pokrm smlouvy.

- a) Večeře Páně, nebo také společnost, je pokrmem smlouvy.
- b) Obsahuje chléb a víno (tradiční pokrm smlouvy).
- c) Důležitější je ale to, co Ježíš udělal.
- d) Ve starodávné židovské tradici byla na velikonočním stole třídílná mošna s chlebem.

1. Ježíš vzal chléb ze střední části (jak bylo tradicí) a lámal ho.

2. Židé věřili, že chléb reprezentoval Abrahama, Izáka a Jákoba, ale nevěděli, proč byl první lámaný "Izák"?

3. Ve skutečnosti chléb symbolizuje Otce, Syna a Ducha Svatého.

4. Ježíš lámal chléb ze středního dílu mošny, čímž představil zlámané tělo Syna.

e) Ve starodávné židovské tradici byly na velikonočním stole čtyři kalichy (číše): tři byly plné a jeden prázdný, obrácený dnem vzhůru.

1. Plné kalichy symbolizují Abrahama, Izáka a Jákoba. Prázdný kalich symbolizuje Mesiáše.

2. Ježíš vzal kalich Mesiáše, naplnil ho a pil z něho (Mar. 14,36).

3. Tímto skutkem řekl: "Já jsem Mesiáš."

4. Toto zobrazení bylo učedníkům Ježíše zřejmé.

9. Dalším krokem v krevní smlouvě bylo posypání rány popelem tak, aby vznikla jizva.

a) Obřízka je znakem u Židů, jako lidu smlouvy.

b) Všeobecným naším znakem nebo také pečetí smlouvy je Duch Svatý.

c) 2.Kor. 1,22; Ef. 1,13; 4,30.

E. Máme smlouvu s Bohem, podepsanou krví Ježíše.

1. Když Ježíš zavolal: "Dokonáno jest", slovo, které použil znělo: "tetelesti". Takto zněl i okřik římského generála sledujícího bitvu z hůrky. Když viděl, že jeho armáda definitivně vítězí, křiknul tímto způsobem, aby jeho vojáci věděli, že opravdu zvítězili.

2. Mnoho římských vojáků bylo shromážděno kolem kříže. Jeden z vojáků, který slyšel toto volání, řekl: "On byl opravdu Boží Syn". Nemohl pochopit, proč ten člověk, když umíral na kříži, vydává vítězný okřik římského generála. Proto také řekl: "On je opravdu Boží Syn". (Mat. 27,54).

3. Ježíš vyhrál bitvu.

a) Jediné, co zůstalo k učinění, bylo strávit tři dny a tři noci v pekle.

b) On věděl, že zvítězil.

c) Mohl křičet vítězně, protože dokonce vyplnil své poslání.

d) Ježíš opět získal člověka pro Boha.

ZÁKLADY VÍRY

I. CO JE VÍRA? ODKUD POCHÁZÍ?

A. Definice.

1. Víra je demonstrováná důvěra v Boha; volba demonstrováná vhodným činem.
2. Opravdová víra v Boha, víra, která plyne ze srdce je věřením a činěním na základě Božího Slova, nezávisle na viditelných okolnostech.
3. Víra, to není to, co vlastníme; je to způsob, jakým činíme.
 - a) Víra je rukou, která sahá k Bohu pro věci, které potřebujeme.
 1. Příklad: obdržení daru.
 - b) Věřit znamená něco, co se dělá; je to sloveso. "Věřit" v biblickém slova smyslu znamená "brát" nebo "sáhnout". Můžeš věřit v Ježíše i ve spasení, aniž jsi spasený - jestli jsi nepřijal Ježíše jako Spasitele. Můžeš rovněž věřit v uzdravení, aniž jsi uzdraven - jestli jsi nepřijal své uzdravení. Víra je aktem vůle.
 - c) Víra je vždy opřena o něco, co se už stalo. Ježíš nám už zaručil vše skrze vykoupení. Musíš brát (sahat) věci od Boha v duchovní dimenzi; ony nespádnou na tebe samy.
 4. Opravdová, pravidelná víra je jiná než "dar víry" nebo "speciální víra". (1.Kor. 12,9).

B. Všichni věřící mají víru.

1. Jsme věřícími. Máme víru, jinak bychom nebyli spaseni (2.Kor. 4,13; Ef. 2,8-9).
 - a) Jsme narozeni z Boha a obdrželi jsme jeho vlastnosti. Jednou z nich je víra.
 1. Příklad: nemusíme prosit doktora o ruce, když máme už čtyři roky života za sebou; narodili jsme se s nimi.
 2. Bez víry není možné líbit se Bohu - to je důležité (Žd. 11,6).
 - a) Když Bůh zažádal od nás víru, musel rovněž umístit do našich rukou prostředky, které produkují tuto víru.
 - b) Víra přichází ze slyšení Božího Slova (Ř 10,17).
 - c) Bible je nazývána "Slovem Víry" (Ř 10,8).
 3. Víra pochází ze srdce nebo z ducha člověka.
 - a) Víra je od Boha a je umístěna ve tvém duchu, když se znovu narodíš (Ef. 2,8).
 - b) Všichni máme míru víry (Ř 12,3).
 - c) Víra pocházející ze srdce je nezávislá na víře v rozumu (Př. 3,5).
 1. Víra může působit ve tvém srdci spolu s pochybnostmi ve tvé hlavě. Můžeš věřit v něco bez porozumění toho.
 2. Jak můžeš tvrdit, kdy opravdu věříš, a kdy věříš rozumem, čili na jakém základě činíš?
 4. Víra je způsobem života. "A spravedlivý bude žít z víry" (Ř 1,17; Gal. 3,11; Žd 10,38).
 5. Různé postřehy.
 - a) celý čas v něco věříš - správně nebo nesprávně. Pochybnosti jsou také vírou ale v opačném směru.

b) Mnoho lidí věří, že pro Boha je všechno možné (Mat. 19,26; Mar. 10,27), ale nechtějí uvěřit, že všechno je možné pro toho, kdo věří (Mar. 9,23).

c) Lidé si mohou myslet, že jsi divný (blázen), i když je s tebou vše v pořádku. Lidé s dušením myšlením nemohou pochopit věci duchovní (1.Kor. 2,14).

C. Víra se opírá o Boží Slovo.

1. Boží Slovo je pravdivé (J 17,17; 2.Tim. 3,16; 1.Tes. 2,13).

a) Jeho Slovo je Pravda: Bůh nemůže lhát (4.Mojž. 23,19).

b) Můžeš považovat Slovo s takovou vážností, jakoby byl Ježíš tady v těle.

c) Jestli nevěříš Slovu, nazýváš Boha lhářem.

2. Víra začíná v místě, kdy znáš Boží vůli a víš, že Jeho Slovo je Jeho vůlí.

a) Nemůžeš obdržet pomoc, když odejdeš od Slova. Bůh jedná shodně se Svým Slovem.

b) Potřebujeme znát Boží vůli a Jeho milující a starostlivou přirozenost. Ježíš byl Boží manifestací v těle; znát Ježíše znamená znát Boží charakter.

c) Máš stále obnovovat svou mysl jako ten, kdo je v Kristu. V Něm, ve kterém atd.

d) Velice důležité je ČTENÍ, STUDOVÁNÍ A ROZMÝŠLENÍ nad Božím Slovem.

e) Trvej v Jeho Slově a dívej se, jak obdržíš odpověď na své modlitby (J 15,7).

f) Poslušnost je nevyhnutelná. Musíš znát přikázání, aby ses jich držel (1 J 3,22).

3. Boží zaslíbení se vyplňují skrze víru.

a) Uvolňujeme Boží moc pomocí "spínače" víry.

b) Příklad: elektrika.

D. Dva druhy víry.

1. Víra v mysli - Tomáš (J 20,29). Opřena o přirozené věci (smysly, pocity, příčiny, poznání).

2. Víra v srdci - Abraham (Ř 4,17-21).

a) Opřena o Boží Slovo.

b) Víš, že ses znovu zrodil, i když tak snad nevypadáš nebo se ta necítíš. Neumíš vysvětlit, jak vypadá spasení nebo jaké to jsou pocity, a přece víš, že jsi spasen. Jak? V Bibli je tak napsáno (Ř 10,9-10).

c) Příklad: když umíráš, jdeš do nebe? Jak vypadá? Byl jsi tam? Kde je? Jsi si jistý, že tam jdeš? Nemůžeš podat podrobné informace na téma nebes, ale stále věříš, že je to pravda. To je víra srdce.

E. Víra v protikladu k naději (Žd. 11,1).

1. Láska, naděje a víra - všechny jsou důležité a potřebné, ale nemůžeš nahradit jednu tou druhou. Existuje jak přirozená lidská víra, tak i nadpřirozená víra. Příklady víry přirozené: věříš, že židle, na které si chceš sednout, tě unese.

II. JAK VZRŮSTAT VE VÍŘE (2. TES. 1,3).

A. To záleží na nás.

1. Když se Boží Slovo stává pro nás reálnější, tehdy naše víra vzrůstá (Ř 10,17).

2. Víra roste, když se naskytne více příležitostí k jejímu použití!

a) Budou různě náročné situace. Není to vždy lehké.

b) Měj trpělivost (Žd. 10,35-36; Jak. 1,3-4).

1. Víra a trpělivost spolupracují společně, vždy přinášejí efekty (Žd. 6,12).

2. Když se víra chvěje, trpělivost jí přichází pomoci, aby mohla vytrvat.

3. Bez trpělivosti víra mnohokrát nevytrvá ve Slově a mine se s cílem.

3. Víra se musí rozvíjet.

a) Víra je silou a musí být cvičena, aby se rozvíjela.

1. Příklad: cvičení a rozvoj svalů skrze posilování.

2. Začni s věcmi lehčími a postupně přecházej k těžším.

a) Příklad: učení dětí chodit.

b) Začni ve víře, jakou máš ty a ne ve víře, jakou mají jiní.

4. Jestli naše víra nefunguje, pak potřebujeme změnu.

a) Bůh je neměnný. Ježíš nemá porážky. Jestli víra nefunguje, musíme sami sebe prozkoumat.

b) Odpověď na tvé modlitby záleží od tebe a ne na Bohu.

c) Dbej, aby jsi ty neupadl, a nikdy více nebudeš mít neúspěch v modlitbě nebo ve víře ve svém životě.

d) Víra je aktivní v lásce (Gal. 5,6).

1. Protikladem víry je strach. Dokonalá láska zahání strach (1 J 4,18).

2. Jsi nejen věřícím dítětem věřícího Otce, ale také milovaným dítětem milujícího Otce.

3. Láska, podobě jako víra, může růst. Obojí je ovocem ducha.

4. Naše víra nebude fungovat, jestli nebudeme chodit v lásce, v mysli, Slově a skutku (1.Kor. 13; Fil. 2,3-4).

5. Musíme chodit v odpuštění (Mar. 11,25). Ježíš tak činil. Odpuštění funguje tak, jako by se nic nestalo. Osoba, která ti způsobila zlo, se bude zodpovídat před Pánem. Dovol Bohu se tím zabývat! Neodpuštění zastaví příliv Ducha svatého ve tvém životě. Očisti se od toho.

B. Nepřátelé víry.

Bojuj dobrý boj víry (1.Tim. 6,12). Nemůžeš bojovat, jestli nemáš nepřítele. Dábel útočí na naše slabé stránky. To nám umožňuje vidět, kde máme pracovat více s cílem rozvoje naší víry.

1. Pochybnosti (nebo nevíra) a strach.

a) Dva druhy nevíry.

1. První je založena na nedostatku poznání. Lékem je poznání.

2. Druhá je vědomou nevírou, bráněním Slovu vládnout naším životem nebo zamykáním se na veškeré argumenty. Příklad: děti Izraele (Žd. 4,11). Lékem je poslušnost.

b) Na třech místech v Bibli můžeme vidět, že Ježíš pokáral své učně za nevíru. Jestli nepřijímáš argumenty, trváš v nevíře.

1. Petr se začal topit, když se přestal dívat na Ježíše a díval se na okolnosti (Mat. 14,22-32).

2. Nahlédni rovněž do Mat. 17,18 a Mar. 4,39-40.

c) Nedovol duchu strachu, aby tě ovládnul. Musíš si s tím poradit. Nemůžeš se vždy modlit o změnu okolností jen proto, že si neumíš poradit se strachem (2.Tim. 1,7). Příklad: žena má strach zůstat sama.

d) Jak si poradit se strachem a pochybnostmi.

1. Rozpoznej je a zanalyzuj.

2. Nevyznávej (nevyslovuj) je a nepodléhej jim.

3. Bojuj proti nim Slovem a modlitbou.

4. V případě potřeby si o tom promluv s bratrem nebo sestrou v Kristu.

e) "Kdokoli" v Mar. 11,23 je tímtež "kdokoli" (každý, žádný) v Jan 3,16: Odmítni pochybnosti. Přestaň věřit, že situace jsou větší než Boží zaslíbení.

2. Nedostatek poznání. Víra přichází skrze slyšení a ne skrze modlitbu.

3. Pocit méněcennosti (2.Kor. 5,17; Ef. 2,10).

a) Bůh nestvořil nová stvoření, která jsou bezcenná.

b) Věř tomu, co mluví Bible a nedívej se na své vlastní vady.

c) Obnov svoji mysl. Jsi spravedlností Boží v Kristu. Bůh vidí v Něk nás - své děti (2. Kor. 5,21).

d) Bůh nestrání žádnému z dětí (Sk. 10,34).

EVANGELIZACE

I. DEFINICE EVANGELIZACE (Luk. 19,10).

A. Viz. (Jan 4,35)

1. Než začneš evangelizovat musíš mít vizi (Přísl. 29,18).

a) Práce (Mat. 9,37-38; Jan 5,17).

b) Tohoto času (Jan 4,23; Luk. 17,26-30).

c) Pekla a stavu hříšníků (Žalm 9,17; Přísl. 27,20; Luk. 16,19-31).

2. K evangelizaci musíš mít soucit (Mat. 9,36; 14,14).

a) Soucit to není sympatie.

b) Je to špatné postavení vidět lidi, kteří jdou do pekla a zůstat nevzrušený.

B. Jdi (Mar. 16,15).

1. Hodně křesťanů nejde k lidem kvůli svého slabého ducha.

a) Strachliví křesťané (2.Tim. 1,7).

b) Leniví křesťané (Přísl. 6,6-9; 10,26; 26,14).

2. Tvůj duch musí být ve správném postavení aby "šel" kvůli Ježíši. Musí být plný síly, radosti a moci.

3. Silného ducha získáš: čtením Bible, modlitbou v jazycích a uctíváním Ježíše.

C. Zvěstuj (Mar. 5,19; 16,15).

1. Každý má své vlastní svědectví (Jan 4,28-29), řekni je krátce.

2. Zvěstuj dobrou zprávu, ne špatnou. Příklad špatné zprávy: "Jsi nečistý hříšník, musíš přestat pít a kouřit, jinak půjdeš do pekla!" To není dobrá novina.

3. Duch svatý ti může dát slova, o kterých jsi ani nepomyslel (Mar. 13,11).

II. NÁSTROJE K EVANGELIZOVÁNÍ.

A. Láska je tvým největším nástrojem k získávání duší.

1. Pamatuj, jaký duch je v tobě.

a) Ať tě láska provází a vládne nad tebou.

b) Nediskutuj, vlídné odpovědi odvracejí hněv (Přísl. 15,1).

c) Jsi povolán abys zvěstoval evangelium, ne abys je bránil.

2. Jestli tebou nevládne láska nemůžeš vzdát chválu Ježíši (1.Kor. 13,1).

B. Moc a autorita (Sk. 1,8).

1. Tvá slova mohou být plné moci a autority (Mar. 1,22; Luk. 4,30-32).

a) Ježíš vymítal démony (Luk. 4,35).

b) Ježíš vyháněl horečku (Luk. 4,39).

2. Nikdy nezapomeň, kdo je Ježíš a co On může udělat. (Mar. 16,20).

a) Ježíš je nade vším zlem, nemocí a slabostí (Jan 3,31).

b) Jméno Ježíš je pro tebe! Používej ho!

c) Nedávej zatraceným hříšníkům "náboženství", ukaž jim Boží moc.

C. Moudrost (Přísl. 11,30; Jak. 1,5). Přísl. 11,30 "Ovoce spravedlivého je jako strom života a kdo se ujímá duší je moudrý."

1. Nauč se kdy máš mluvit a kdy mlčet (Mat. 10,19).

2. Kontroluj rozhovor.

3. Buď obezřetný jako had a bezelstný jako holubice (Mat. 10,16).

4. Musíš znát Boží Slovo (2.Tim. 2,15).

III. TECHNIKA SVĚDČENÍ JINÝM

A. Pomocné body.

1. Připrav svého "vnitřního člověka."

a) Neměj ve svém životě nevyznaný hřích (1 Jan 1,9).

b) Modli se než půjdeš svědčit.

2. Připrav svého "vnějšího člověka". Pro všechny se staň vším (1.Kor. 9,22). Měl by ses obléct jinak zvěstuješ-li podnikateli a jinak, když zvěstuješ rolníkovi.

3. Vezmi s sebou malou Bibli nebo Nový Zákon.

4. Jdi ve skupině, nebo ve dvou, ve třech.

5. Usmívej se a buď v pohotovosti.

6. Nikdy nemluv celou dobu. Prozkoumej člověka v duchu, když ho budeš poslouchat.

a) Nikdy se neptej: "Jsi křesťanem? Jsi spasen? Jsi znovuzrozený?" Hříšníci takové pojmy neznají.

b) Ptej se: "Přemýšlel jsi někdy o tom, kde strávíš věčnost?"

7. Nikdy nebuď v postavení typu: "Jsem víc svatý než ty."

8. Měj v Bibli zaznamenány verše týkající se spasení a musíš také vědět kde je najít.

a) Musíš mít plán, který vede k cíli (např. Řím. 3,10; 3,23; 5,8; 10,9-10).

b) Nikdy nevyžaduj odpověď "ano" nebo "ne" (nedovol jim říct "ne").

c) Postav dobrý základ na Slově týkajícím se jejich spasení.

B. Rozhodnutí přijetí spasení a trvání ve víře.

1. Modlitba hříšníka: udělej ji krátkou a jednoduchou, tak by mohla být dobře pochopena. Potom děkujte Pána za spasení.

2. Trvání ve víře.

a) Ukaž jim důležitost veřejného vyznání (Mat. 10,32-33).

b) Řekni jim, jak je důležité každodenní čtení Božího Slova.

c) Řekni jim, jak důležitá je každodenní modlitba a chvála.

d) Řekni jim, jak důležité je pravidelné chození na shromáždění.

3. Pomoz jim stát se "učedníky".

a) Řekni jim proč.

- b) Řekni jim jak.
- c) Dovol jim začít.
- d) Pomoz jim vytrvat.
- e) Pomoz jim získávat jiné.

C. Jak postupovat s těmi, kteří mají se sebou problémy (2.Tim. 2,23-26).

1. Výmluvy používané lidmi a biblické způsoby odpovídání na ně.

- a) Lidé, kteří nevidí potřebu znovuzrození: použij verše, které překonávají o hříchu (Přísl. 27,1; Luk. 13,3; Jan 3,18; Řím. 6,23; Žid. 2,3; Řím. 3,23).
 - b) Moralisti nebo ti, kteří se odvolávají na svou spravedlnost: ukaž jim, že samospravedlnost je hřích (Izaj. 53,6; 64,6-7; Řím. 3,10; Efez. 2,8-9; Tit. 3,5).
 - c) Falešní v církvi: ukaž jim, že spasení se dívají na Ježíše a ne na druhého člověka (Izaj. 45,22; Jan 3,14-15; Sk. 17,30-31; Řím. 14,12).
 - d) Lidé, kteří si myslí, že jejich hřích je moc velký, aby mohli být spasení: ukaž jim, že Bůh je trpělivý a Jeho láska je věčná (Žalm 86,5; Izaj. 1,18; Jan 6,37; Žid. 7,25; 2.Petr. 3,9; Zj. 22,17).
 - e) Lidé, kteří si myslí, že jsou příliš slabí než aby přestali hřešit: ukaž jim, že když přijímáme Ježíše, stáváme se "novým stvořením" a máme jiné touhy.
 - f) Lidé, kteří tvrdí, že křesťanský život je moc těžký: použij verše, které ukazují křesťanství ne jako náboženství nebo soubor zásad, ale jako společnost s Bohem. (Mat. 11,28-30; Jan 1,12; Fil. 4,13; 2.Tim. 1,12).
 - g) Lidé, kteří tvrdí, že nejsou až tak "špatní": ukaž jim, že spasení není stavěno na tom jestli je někdo dobrý nebo špatný (Přísl. 29,1; Luk. 12,16-20; Jan 14,6; 1 Jan 1,8).
 - h) Lidé, kteří chtějí ještě počkat: ukaž jim jaké je nebezpečí, když budou odkládat své spasení (Přísl. 29,1; Luk. 12,16-20; Jan 3,18; 2.Kor. 6,2; Jak. 4,13-14).
2. Jiné verše týkající se spasení: Ezech. 36,26; Mat. 10,32; 16,26; Luk. 19,10; Sk. 4,12; Řím. 14,11; 2.Kor. 5,21; Žid. 9,27.

BIBLICKÉ DOKTRÍNY

I. CO TO JE DOKTRÍNA?

- A. Doslovný význam "vyučování" nebo "instrukce".
- B. Teologický význam "základní biblické pravdy, sestavený systematickým způsobem".
- C. Rozdíl mezi "doktrínou" a "dogmatem".
 1. Doktrína je Boží zjevení pravdy, která je v Bibli.
 2. Dogmat je lidská výpověď na téma pravdy, objatá ve formě vyznání víry (např. Apoštolské vyznání víry)

II. Proč je vyučování o doktríně důležité?

- A. Je důležité pro rozvoj charakteru. To, co někdo rozumí a v co věří má vliv na způsob jeho života.
- B. Chrání před děláním chyb (Mat. 22,29; 2.Tim. 4,2-4).
- C. Je potřebné k dosažení rozumového obrazu biblických pravd, které jsou rozvrženy po různých částech Bible.

III. PÍSMO SVATÉ.

- A. Veškeré Písmo je nadchnuto Bohem (2.Tim. 3,16)
 1. Boží nadchnutí - řecké slovo "Theopneustos".
 - a) Takové, jako lidský dech vycházející z úst když mluvíme.
 - b) Takové, jako dech hudebníka hrajícího na flétnu.
 2. Vliv Božího nadchnutí na Bibli.
 - a) Dvojitá autorství (např. Mar. 12,36 - kde je řečeno, že Duch svatý je autorem toho, co napsal David v Žalmu 110).
 - b) Bůh vedl, ale nediktoval slova, kromě několika případů např. Desatero přikázání.
 - c) I kdyby Bůh použil lidské autory a jejich individuální styl, zabezpečil by je před chybami (vnitřně).
 - d) Bible nemá Boží slovo, to je Boží Slovo.
 - e) Každé slovo Písma Svatého je nadchnuto, ne jen jeho úryvky.
- B. Jakou představu měl Ježíš o Písmech?
 1. Důležité bylo každé písmeno (Mat. 5,18).
 2. Bloudíme, když neznáme Slovo, verš 29 (Mat. 22,41-46).
 3. David psal když byl nadchnut Duchem, verš 43 (mat. 22,41-46).
 4. Slovo je věčné (Mat. 24,35).
 5. Slovo je duchem a životem (Jan 6,63).
 6. Je třeba být poslušným Slovu (Mat. 5,19).
 7. Slovo je srovnáváno s posilňováním se jídlom (Mat. 4,4).
- C. Jakou představu o Písmech měli učedníci?

1. Pavel a Petr

- a) Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti (2.Tim. 3,16).
- b) Dává moudrost ke spasení (2.Tim. 2,15).
- c) Žádné proroctví v Písmu není záležitostí vlastního výkladu (podle lidské moudrosti) (2.Petr 1,20).
- d) Obousečný meč ducha (Ef. 6,17).
- e) Slovo Písma se musí naplnit (Sk. 1,16).
- f) Slovo bylo vypovězeno skrze Ducha svatého.

2. Jakub a Jan

- a) Nikdy nemluví nadarmo (Jak. 4,5).
- b) Kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran popsaných v této knize. A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu bůh odejme podíl na stromu života (Zj. 22,18-19).

D. Bible ve svém druhu jako jediná kniha.

- 1. Psaná přes 1600 let 40 pokoleními.
- 2. Napsaná více než 40 autory různého původu a profese (králové, dělníci, rybáři, filosofové, básníci, úředníci, učitelé atd.).
- 3. Napsaná na třech kontinentech v Africe, Asii a Evropě. Napsaná ve třech jazycích - v hebrejštině, aramejštině a řečtině.
- 4. Zahrnuje stovky kontroverzních témat, které tvoří logický celek a harmonii.
- 5. Nese v sobě jednotu tématu a cíle, což mohlo být možné jen díky vedení díla skrze Ducha svatého.
- 6. Je nadčasová. Jedna z nejstarších knih a současně jedna z nejnovodobějších.
- 7. Zdůvodňuje, že je knihou nadchnutou - vše co popisuje se děje.

IV. JEŽÍŠ KRISTUS: JEHO POVAHA.

A. Boží Syn je ve svém druhu jediný.

- 1. Charakteristické rysy Ježíše.
 - a) Boží původ (Jan 16,28).
 - b) Boží poznání a společnost (Mat. 11,27).
 - c) V Něm se zjevil Otec (Jan 14,9-11).
 - d) Boží rysy:
 - 1. Všudypřítomný (Mat. 18,20).
 - 2. Moc probouzet mrtvé (Jan 5,21).
 - 3. Moc odpouštět hřích (Mar. 5,2-10).
 - 4. Moc soudit člověka (Jan 5,22).
- 2. Ježíšova autorita.
 - a) Mluvil v autoritě všemohotného Boha (Mat. 7,24-29).

b) Ježíš nikdy nepoužil tyto obraty: "Podle mého...", "Možná" nebo "Myslím".

3. Ježíš byl bez hříchu - znamená to úplnou nepřítomnost svědomosti nebo vyznávání hříchu skrze slovo nebo skrze Ježíšovy činy (Jan 8,46; 1.Petr 2,22).

4. Svědectví učedníků a Jakuba, Ježíšova bratra (Jan 1,1-3; 20,28; Sk. 2,32-36).

5. Zmrtvýchvstání: jen ten, kdo má Boží původ může vyhrát nad smrtí.

B. Ježíš nazývaný jako "Slovo" (Jan 1,1-3,14)

1. Slovo je vyřčení lidských myšlenek, je to prostředek komunikace a způsob, jak dát vědět o sobě (zjevit sebe).

2. Ježíš je Slovo - zjevuje nám Boha (Žid. 1,1-3).

3. Stejně jako Slovo je Ježíš věčný (Jan 1,1-14).

4. Stejně jako Slovo je Ježíš spolutvůrcem vesmíru a má vládu nade vším (Jan 1,3; Žid. 1,3).

C. Syn člověka.

1. Ježíš byl člověk, ale nebyl hříšník (1.Petr. 2,22).

2. Inkarnace: jakým způsobem se Bůh Syn (Ježíš) stal člověkem skrze početí pannou.

a) (Izaj. 7,14; Mat. 1,23; Luk. 1,27-35).

b) Cíl inkarnace.

1. Zjevení Boha lidem (Jan 1,14).

2. Ukázání příkladu (vzoru) správného života (Jan 13-15).

3. Přinášení oběti za hřích (Žid. 10,1-12).

4. Zničení ďáblových skutků (1.Jan 3,8).

5. Dát možnost Ježíšovi být milosrdným a věrným Veleknězem (Žid. 5,5-6).

c) Důkazy o tom, že byl člověkem.

1. Měl lidské tělo (Jan 1,14; Gal. 4,4).

2. Měl lidskou duši (Mat. 26,38) a ducha (Luk. 23,46). Nebyl na 50% člověk a na zbývajících 50 % Bůh. Ježíš byl na 100% člověk a na 100% Bůh.

3. Měl pocity, jaké má lidská bytost. Hlad (Mat. 4,2), únava (Jan 4,6), žízeň (Jan 19,28), smutek (Jan 11,35).

D. Falešný obraz Ježíšovy povahy.

1. Byl největším reprezentantem Boha na zemi (Svědkové Jehovi).

2. Vypadal jako člověk, ale tak doopravdy člověkem nebyl.

3. Svou božskost získal skrze svůj křest.

E. Ortodoxní obraz Ježíše (pravý obraz).

1. V plnosti Bůh a v plnosti člověk.

2. Dvě přirozenosti byly sjednoceny v jedné osobě bez tvoření třetí přirozenosti.

3. Ježíš byl bez hříchu.

V. JEŽÍŠOVY ÚŘADY - JEDINÉHO POMAZANÉHO (Izaj. 6,1; 11,1-3).

A. Prorok (Mat. 13,57).

1. Prorok zjevuje a předává Boží poslání (slovo) člověku. Reprezentuje Boha před lidmi.
2. Ježíš ukázal celému národu i každému individuálně způsob útěku od viny za hříchy.
3. Ježíš poukazoval na hřích, ohlašoval spravedlnost a kázal poslušnost Božímu Slovu

B. Velekněz (Žid. 5,1-10).

1. Velekněz je posvěcený Bohem, aby reprezentoval člověka před Bohem a skládal oběti místo člověka (Žid. 8,3).
2. Ježíš položil sám sebe jako oběť na Golgotě, aby lidem zajistil odpuštění hříchů.
3. Ježíš je stále živ, aby se za člověka přimlouval (Žid. 7,25).

C. Král (1.Tim. 6,15).

1. Král vládne svému království a má největší autoritu.
2. Jeho panování není z tohoto světa, není ustanoveno skrze lidské síly. Hodně lidí odmítá Jeho svrchovanost, ale přijde den, kdy se skloní každé koleno a každý jazyk vyzná, že Ježíš je Pán (Fil. 2,9-11).

VI. SOUČASNÁ SLUŽBA JEŽÍŠE KRISTA

A. Modlitba za svůj lid (Žid. 7,25).

B. Příprava místa na věčné bydlení (Jan 14,3).

C. Budování církve, která je jeho tělem (Mat. 16,18).

D. Je v každém věřícím a posiluje ho (Gal. 2,20).

E. Odpovídá na modlitby svého lidu (Jan 14,12-14).

VII. BUDOUCÍ SLUŽBA JEŽÍŠE.

A. Návrat pro svou církev - uchvácení církve (1.Tes. 4,13-18).

B. Vylití Beránkova hněvu na zemi (Zj. 6,16-17).

VIII. SPASENÍ.

A. SOTERIA, řecké slovo znamenající osvobození, ochranu a spasení.

1. Zbavení od hříchů, nemoci, neúspěchu a smrti.
2. Spasení se týká celého člověka (ducha, duše a těla).

B. Ospravedlnění.

1. Slovo "ospravedlňovat" znamená: prohlašovat spravedlným, zbavovat viny, představovat názor nebo akceptaci.
2. Stav akceptace a správný postoj před Bohem, který se získává vírou v prolitou krev Ježíše Krista.
3. Dar, který není možno si zasloužit (Řím. 5,1-2; 15-16).
4. Bůh je ten, který ospravedlňuje (Řím. 8,33).
5. Změna pozice - předtím nad tebou bylo Boží odsouzení.

6. Smýváání hříchů a posléze darování nám Ježíšovy spravedlnosti (jednoduchý příklad odebírání a dodávání).

7. Bůh považuje ospravedlněnou osobu, jakoby nikdy nic zlého nečinila, jen dobro (např. marnotratný syn).

8. Ospravedlnění (spravedlnost) přináší požehnání.

a) Vysvobození od smrti (Přísl. 10,2).

b) Plnohodnotný život (Přísl. 11,19-30; 12,28).

c) Pokoj a klid (Izaj. 32,17).

C. Obnovení.

1. To, co činí Bůh, když předává (vštěpuje) v každého věřícího život Kristův.

2. Novozákonní popisy obnovení.

a) Znovuzrození (Jan 3,3-8).

b) Očištění (Tit. 3,5).

c) Nové stvoření (2.Kor. 5,17; Efez. 2,10).

3. Duchovní život se projevuje náhle, ukazuje se tajemným způsobem a stále se rozvíjí.

4. Důležitá vlastnost - žádné jiné náboženství není schopno změnit hříšnou povahu člověka a snést do ní Boží život.

5. Čím není obnovení.

a) Vodní křest (Jan 3,5) - voda je symbolický způsob odvolání se na Boží Slovo (Ef. 5,25-26).

b) Reformace - obnovení není skrze práci lidských rukou ani naše rozhodnutí (Tit. 3,5).

c) Členství v církvi - zvíře převlečené jako člověk stále zůstane zvířetem. Hříšná přirozenost nemůže být opravena (napravená - musí být změněná).

6. Čím je obnovení.

a) Nadpřirozené působení Boha, když vkládá nový život do lidského ducha (1.Petr. 1,23).

b) Když věříme v Ježíše, Duch Boží, kterého jsme ztratili z důvodu hříchu, který přináší smrti (Adam a Eva), se vrací z důvodu naší spravedlnosti v Ježíši.

c) Transplantace našeho duchovního srdce (Ezech. 36,26).

7. Výsledek: fakt, že jsi znovuzrozený znamená, že máš v sobě Boží život. Máš Jeho povahu a možnosti (Jan 15,5; Gal. 2,20; Kol. 1,27). Tvůj potenciál k dosažení úspěch může být omezen jen kvůli nevěře.

D. Adopce (vybrání).

1. Způsob, jakým Bůh udělal syny ty, kteří nepatřili k Němu přirozeným způsobem (Řím. 8,15; Gal. 4,5).

2. Bůh neadoptoval věřící jako děti, ale narodili se v Boží rodině z Ducha Svatého vírou. Některé překlady Bible z řečtiny překládají to jako "adopce dětí". Správně by to mělo být přeloženo jako "adopce synů".

3. Adopce se vztahuje k přijetí někoho do rodiny jako dospělého syna.

4. Rozdíly mezi starou a novou smlouvou.

a) Ve staré smlouvě byli Izraelité považováni za méně důležité děti, protože podléhali vedení náčelníků a učitelů (právo). V nové smlouvě věřící jsou považováni za úplně dospělé syny.

b) Hlavním přínosem adopce je, že v tobě přebývá a vede tě Duch svatý.

5. Přínosy a výsady vycházející z rodiny s Otcem.

a) Otcovská péče (Luk. 12,4-7).

b) Trestání (Žid. 12,5-11).

c) Potěšení (2.Kor. 1,3-4).

d) Dědictví (Řím. 8,16-17).

6. Požehnání skrze členství v Boží rodině.

a) Účast na rodném jménu - jméno Ježíš (Fil. 2,9).

b) Účast na rodinném podobenství (2. Kor. 5,17).

c) Účast na rodinné lásce (1.Jan 1,3; 3,14).

d) Účast na rodinné práci a zájmech.

7. Další požehnání - oslavené a vykoupené tělo (Řím. 8,23; Fil. 3,20-21).

IX. POSVĚCENÍ.

A. Způsob, jakým Bůh povolává, očišťuje a odděluje věřícího od hříchu k svému užitku a slávě.

B. Dvojí význam - oddělení od zla a zasvěcení Bohu (2.Kor. 7,1).

C. Význam slova "posvěcovat".

1. Posvěcovat nebo uznávat hodným chvály a cti (Luk. 11,2; 1.Petr. 3,15).

2. Oddělování od věcí pohanských (znesvěcených) a posvěcování Bohu (Mat. 23,17).

3. Očišťovat od nečistoty (Ef. 5,26; 1.Tes. 5,23).

D. Posvěcení je:

1. Pozice.

a) Oddělení věřícího k Bohu, které se projevuje u znovuzrození (1.Kor. 6,11; Žid. 10,14; 1.Petr. 1,2).

b) Kristus je posvěcením věřícího (1.Kor. 1,30).

2. Zkušenosti - proměny.

a) Očištění věřícího od všeho, co poskvňuje člověka (2. Kor. 7,1).

b) Věřící je přeměněn na Kristův obraz (Řím. 8,29; 2.Kor. 3,18).

c) Odhazování starého života a oblékání nového (Kol. 3,8-13).

1. Dej sebe úplně bohu jako projev své vlastní vůle (Řím. 12,1).

2. Obnovuj svoji mysl skrze Slovo (Řím. 12,1-2; Efez. 4,23).

3. Poddej se pěti službám, které byly dány k zdokonalování svatých (Ef. 4,11-12).

4. Postupuj v souladu se svým duchem (Gal. 5,16).

5. Spolehni se na Ježíše - On ti pomůže (Sk. 26,18).

3. Výsledek: Doktrína posvěcování učí, že když se stáváš křesťanem, tak přestáváš být obyčejným člověkem. Jsi rezervován pro zvláštní užitek.

X. CÍRKEV.

A. Čím je církev? Řecké slovo "ecclesia" (Církev) znamená shromáždění těch, kteří byli povolání.

1. Slovo používané k označení celého Kristova těla v jednom městě (Sk. 11,22; 13,1).
2. Používané k označení místního sboru (Řím. 16,1; 1.Kor. 14,19-35).
3. Používané k označení církve zahrnující všechny věřící na zemi (Ef. 5,23).

B. Anglické slovo "církev" (church) pochází z řeckého slova "kos", což znamená "patřící Pánu".

C. Církev je tedy "shromáždění lidí povolanych ze světa, kteří vyznávají a dávají svoji poslušnost Ježíši Kristu". (Pearlman Knowing the Doctrines of the Bible, 1937).

D. Církev se vztahuje k:

1. Tělu Kristovu (1.Kor. 12,12-27; Ef. 4,4).
 - a) Je to organizmus, něco živého, ne organizace.
 - b) Je povzbuzována Ježíšovým životem.
 - c) Má hodně členů a každý plní svou funkci.
2. Boží svatyni (Ef. 2,20-22; 1.Petr. 2,5-6).
 - a) Bůh přebývá v církvi skrze Ducha Svatého (1.Kor. 3,16-17).
 - b) Křesťané jako veleknězi (v Boží svatyni mají dávat Bohu duchovní oběti na modlitbách, vzdávání chvály a dobrých skutcích).
3. Nevěště Kristově (2.Kor. 11,2; Ef. 5,25-27).
 - a) Ježíš žárlivě miluje, stará se a ochraňuje svojí církev.
 - b) Církev náleží Kristu tak jako žena muži.

E. Jaký je úkol církve?

1. Zvěstování evangelia Ježíše Krista, aby lidé mohli být spaseni (Mat. 28,19-20; 1.Tim. 2,4).
 2. Skládání Bohu obětí modlitby a chvály (Kol. 1,12; 1.Tes. 5,16-18; 1.Petr. 2,9).
 3. Školení Ježíšových učedníků a rozvoj křesťanské zralosti skrze Boží Slovo (2.Tim. 3,16-17; 1.Petr. 2,2).
 4. Udržování společnosti.
 - a) Se Svatou Trojicí (Fil. 2,1; 1.Jan 1,3).
 - b) Jedni s druhými (Sk. 2,42; 1.Jan 1,7).
 5. Ochrana společenství před morálním zkažením (Mat. 5,13-16).
 6. Používání autority a nadřazenosti nad královstvím temnot (Luk. 10,18-20; Ef. 1,15-23).
- F. Několik přínosů vycházejících z členství v církvi a z křesťanského společenství:
1. Shoda (Amos 3,3).
 2. Pramen moci (Luk. 22,32).
 3. Doznávání potěšení (Řím. 1,12).

4. Nošení břemen jedni druhým (Gal. 6,2).

5. Duchovní obživa (Kol. 3,16).

6. Pomoc věřícímu ve zdolávání klamu hříchu (svádění do hříchu) (Žid. 3,13).

XI. JAKÁ BY MĚLA BÝT TVOJE ODPOVĚĎ?

A. Neopouštěj společná shromáždění (Žid. 10,24-25).

B. Bratrská láska ať trvá (Žid. 13,1).

C. Buď sjednocen v jednom duchu s věřícími a jednomyslně bojujte spolu za víru Evangelia (Fil. 1,27).

MODLITBA

I. PROČ JE MODLITBA DŮLEŽITÁ?

II. ČÍM MODLITBA NENÍ (Mat. 6,5-8).

A. Modlitba není bezmocným cvičením, které vychází ze zoufalství nebo chybějící víry.

1. Zoufalá mysl říká: "Možná je malá šance, že moje modlitba přes nějakou štěrbinu v nebi dorazí k Božímu trůnu a dojde akorát ve chvíli, když Bůh bude mít dobrý den".

2. Jestli se modlíš tímto způsobem, zadrž, čiň pokání a začni chválit Boha. To ti pomůže ve tvém modlitebním životě a změni tvůj postoj k modlitbě.

B. Modlitba není představení, které má udělat dojem na lidi nebo na Boha (Mat. 6,5; Luk. 18,10-14).

C. Modlitba není opakování básničky, nebo zbytečné mluvení (Mat. 6,7).

III. ČÍM JE MODLITBA?

A. Modlitba je prosba (Mat. 7,7-8).

B. Modlitba je vypovídání Slova k Bohu, připomínající Jemu o tom, co zaslíbil (Izaj. 43,26).

C. Modlitba je vytrvalá, nikdy neupadající prosba (Efez. 6,12-18).

D. Modlitba je to společenství s Bohem tak jako díkůvzdání, chvála a uctívání.

IV. CO ŘEKL JEŽÍŠ NA TÉMA MODLITBA.

A. Matoušovo evangelium (5,44; 6,5-16; 7,7-11; 9,38; 18,19; 21,18-22; 26,40-41).

B. Markovo evangelium (11,19-26).

C. Lukášovo evangelium (10,2; 11,1-13; 18,1-8).

D. Janovo evangelium (14,10-14; 15,7-8; 16,23).

V. CO ŘEKL PAVEL O MODLITBĚ.

A. List k Římanům (8,26; 10,1).

B. 1. list ke Korintským (14,2; 13-14).

C. List k Efezským (6,18-20).

D. List k Filipským (4,6-8).

E. 1. list k Tesalonickým (5,16-18.23.25).

F. 1. list k Timoteovi (2,1-8; 4,5).

VI. CO ŘEKLI JINÍ O MODLITBĚ.

A. Ev. podle Jana 5,14-15.

B. List jakubův 5,13-18

C. 1 list Petrův 3,7.12; 4,7; 5,7).

D. List Judův 20.

VII. MODLITBY V NOVÉM ZÁKONĚ.

A. List Římanům 1,8-10.

- B. 1. list ke Korintským 1,4-5.
- C. 2. list ke Korintským 13,7.
- D. List k Efezským 1,16-23; 3,14-21.
- E. List k Filipským 1,3.9-11.
- F. List ke Koloským 1,9-12; 4,3-4.
- G. 2. list k Tesalonickým 1,11-12; 3,1-2.
- H. List k Filemonovi 4.
- I. 3. list Janův 2.

SPRAVEDLNOST

I. DŮVOD, PRO KTERÝ UPADLA CÍRKEV.

Církev upadla z důvodu nepochopení pravdy o spravedlnosti.

A. Místo spravedlnosti bylo zvěstováno odsouzení.

1. Věřící si začali myslet, že spravedlnost je třeba si zasloužit (Řím. 3,21-22).
2. Lidé začali věřit v to, že naše vykoupení a spasení dosáhneme teprve po smrti (1 Jan 5,13).

B. Výsledkem byl pocit hříchu.

1. Definice pocitu hříchu: pocit viny, strach a hříchem způsobená ztráta postavení.

2. Dva symptomy pocitu (vědomí) hříchu.

a) Ztrácíš pocit Boha a stáváš se nesmělý.

b) Začínáš si být jistý jen normálními věcmi a ne nadpřirozenými.

C. Správné definování spravedlnosti (2.Kor. 5,21).

1. Definice.

a) Schopnost stát ve společnosti Boha Otce bez pocitu viny nebo ponížení.

b) Ospravedlněný - "tak jako by nikdy nezhřešil", prohlášen spravedlivým, prohlašování lidí volnými od viny a činění je mile viděnými u Boha.

c) Spravedlnost je tím, čím jsme učiněni a ne tím, čím se stáváme (2.Kor. 5,21).

d) Spravedlnost není věcí, je to postoj.

e) Spravedlnost se přijímá vírou (Řím. 3,22; 5,1).

f) Spravedlnost je dar (Řím. 3,24; 5,14-17)

D. Jak se stát spravedlivým (Řím. 10,10).

II. OBNOVENÍ SPRAVEDLNOSTI.

Ježíš, poslední Adam dal nám vše, co ztratil první Adam.

A. Výsledky spravedlnosti Adama - před pádem (1.Mojž. 1,3-28; 2,15).

1. Měl dobrý vztah s Bohem.
2. Vládl nade vším.
3. Měl dostatek všeho, co potřeboval.
4. Slyšel Boží hlas a měl s ním společenství.
5. Neměl pocit viny ani ponížení.
6. Neznal strach ani neúspěch.
7. Věděl co je to pokoj.
8. Měl smělost, víru a autoritu.

B. Výsledky hříchu Adama - po pádu (1.Mojž. 3,6-19).

1. Ztratil svoji společnost s Bohem.
2. Ztratil svoji autoritu.

3. Poznal co je to: strach, vina, bída a neúspěch.
 4. Začal vládnout hřích a nemoc.
 5. Ďábel se stal bohem tohoto světa (2.Kor. 4,4).
 6. Hřích přišel na svět a skrze něj všichni zhřešili (Řím. 5,12).
 7. Adam prošil duchovní smrt (oddělení od Boha), protože hřích je matkou smrti (Řím. 5,12).
- C. Vírou v dar spravedlnosti, Ježíš pro nás obnovuje vše, co ztratil Adam (Řím. 5,17).
1. Ježíš byl světlem, které přemohlo temnotu (Jan 1,5; Sk. 10,38).
 - a) Stav světa v době příchodu Krista (Mat. 4,16).
 - b) Stav těch, kteří žijí bez Krista (Ef. 2,1-2; 4,17-18).
 - c) Ježíš ukázal nový způsob života, kterého ďábel nemohl dosáhnout.
 2. Kristus činí nás jedno s Ním (Efez. 2,13-16).
 3. Spravedlnost dává tichost odpočinek a pokoj našemu duchu (Izaj. 32,17-18; 54,13-14; Řím. 5,1).
 - a) Nespravedlivý a bezbožník nemá pokoj (Izaj. 57,20-21).
 - b) Boží pokoj není pokojem, který dává svět (Jan 14,27).
 - c) Jak zachovávat pokoj (Fil. 4,6-8).
 4. Díky spravedlnosti ztrácíme pocit nedostatku:
 - a) Peněz.
 - b) Schopnosti.
 - c) Lásky.
 5. Spravedlnost nám vrací plnou svobodu.

III. DVA DRUHY SPRAVEDLNOSTI (Fil. 3,9).

A. Porovnání spravedlnosti Starého a Nového zákona.

1. Ve Starém zákoně byla spravedlnost slíbena těm, kteří dodrží zákon.
2. Kristus vyplnil zákon. On byl a je spravedlivý. Nyní jsme my spravedlností Boží v Kristu (2.Kor. 5,21).

B. Rozdíl mezi vztahem a společenstvím (1.Jan 1,9; 3,21).

1. Mnoho synů a dcer nepřijímá prominutí a žijí jen jako sluhové a ne děti. Pamatuj, že pokud nevyznáš hřích bude ti krást sílu.
2. Jen synové mohou stanout proti bídě, nemoci a hříchu.
3. Jen synové mohou brát z Božích zaslíbení.

IV. CHOZENÍ VE SPRAVEDLNOSTI, KTEROU JSME PŘIJALI.

A. Dávejte pozor, aby vás satan neobelstil (Jan 10,10; 2.Kor. 2,11; Zj. 12,9).

1. Ďábel tak obelstil Adama, že se přestal ve svém jednání opírat o svůj správný postoj před Bohem.
 - a) Bůh dal Adamovi autoritu, aby chránil zahradu Eden a podmanil si ji (1.Mojž. 1,28; 2,15).
 - b) Bůh dal tobě autoritu (Mar. 16,15; Luk. 10,19).

c) Jaký je On, takoví jsme i my na tomto světě (1.Jan 4,17).

d) Věřící je nazýván Kristem (2.Kor. 6,14-15).

2. Dábel tě svádí.

a) Působí, ž věříš v něco, co není pravda.

b) Dělá tak, že nejednáš podle toho, co víš (Mat. 7,24-27; Jak. 1,22).

B. Jak chodit ve spravedlnosti.

1. Uvědom si, že od znovuzrození jsi ve správné pozici před Bohem (2.Kor. 5,17).

2. Musíš teď také dělat něco se svým tělem a myslí (Řím. 12,1-2). Obnovení myslí je největší potřebou znovuzrozených věřících.

3. Můžeš být spravedlivý a můžeš o tom vědět, ale nevyužíváš svou spravedlnost. Příklad toho můžeme vidět v podobenství o marnotratném synu. Starší syn nejednal na základě toho, co mu patřilo (Luk. 15,25-31). Jestliže žiješ pořádně a plníš to, co je pravé (činíš spravedlnost) nikdy se nezachvěješ (Žalm 15,2-5).

4. Nevzrůstáš ve spravedlnosti, můžeš jediné vzrůstat v poznání a zjevení spravedlnosti.

V. OVOCE SPRAVEDLNOSTI.

A. Částí používání a činění spravedlnosti je tvůj modlitební život (Jak. 5,16-18).

B. Ovoce spravedlnosti.

Verš z 2. Kor. 9,10 se netýká jen tvého jednání nebo životního stylu, ale činění skutků Ježíše (Jan 14,12). Osoba, která ví o své spravedlnosti a nepoužívá ji, je jak milionář, který má mnoho peněz v bance, ale nepoužívá je, aby mohl pomoci chudým a umírajícím ve své zemi.

VI. JAKÝM ZPŮSOBEM NÁS BŮH UČINIL SPRAVEDLIVÝMI.

A. Co se stalo na kříži (Izaj. 53,4-5).

1. Ježíš zvítězil nad hříchem tak, že hřích zvítězil nad Ním. (2.Kor. 5,21).

2. Ježíš zvítězil nad smrtí tak, že smrt zvítězila nad Ním.

3. Ježíš zvítězil nad nemocí tak, že nemoc zvítězila nad Ním (1.Petr. 2,24).

4. Ježíš zvítězil nad satanem tak, že satan zvítězil nad Ním.

B. Byli jsme spojeni v jedno s Kristem v jeho smrti, pohřeb a zmrtvýchvstání.

1. Když Kristus zvítězil nad satanem, zbavil ho moci (Kol. 2,15), v Otcově srdci to vypadalo jako kdyby jsi to učinil ty.

a) Když Kristus zemřel, ty jsi zemřel spolu s Ním (Kol. 2,20; 3,3).

b) Když Kristus vstal z mrtvých, ty jsi vstal z mrtvých spolu sním (Ef. 2,5-6; Kol. 2,13; 3,1).

2. Dnes máš vládu nad satanem stejně jako Ježíš, když vstal z mrtvých.

a) Satan se bojí spravedlnosti víc než všeho jiného.

b) Neztrácej hlavu! Skončil se tvůj život ve strachu.